

**Πολιτική Απόφαση της Ε΄ Συνδιάσκεψης
18-20 Δεκέμβρη 2015**

1. Η παγκόσμια οικονομική κατάσταση εξακολουθεί να παραμένει αντιφατική. Η επιθετική προσπάθεια ανασυγκρότησης της παγκόσμιας οικονομίας μετά τη βαθιά και δομική καπιταλιστική κρίση της περιόδου 2007-8, κύρια μέσα από τη χορήγηση τεράστιων ενέσεων ρευστότητας από το τραπεζικό σύστημα, εξακολουθεί να μην έχει οδηγήσει στην ανάδυση ενός νέου καθεστώτος συσσώρευσης, σε ένα νέο κοινωνικό και τεχνολογικό υπόδειγμα που να διατηρεί αυξημένη και παρατεταμένη κερδοφορία. Η επίθεση λιτότητας σε μεγάλο μέρος της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας αποτέλεσε παράγοντα τροποποίησης του ταξικού συσχετισμού δύναμης αλλά δεν απαντάει στις αντιφάσεις που αφορούν τον πυρήνα της ενεργοποίησης των πτωτικών τάσεων του ποσοστού κέρδους. Η διαδικασία της παροχής αυξημένης ρευστότητας στην πραγματικότητα αναπαράγει την ίδια προβληματική συνθήκη της υπερδιόγκωσης της χρηματοπιστωτικής σφαίρας ως συμπτώματος της ανεπαρκούς κερδοφορίας στο επίπεδο της παραγωγής, τάση που επιτείνει και όλες τις παράλληλες αντιφάσεις όπως τις «φούσκες ακινήτων» κ.λπ. Ιδιαίτερη σημασία έχουν οι τάσεις υποχώρησης των υψηλών ρυθμών ανάπτυξης και η εμφάνιση προβλημάτων (όπως οι χρηματοοικονομικές «φούσκες») σε οικονομίες που έπαιξαν το ρόλο της ατμομηχανής το περασμένο διάστημα όπως η Κίνα, παρά τις μεγάλες προσπάθειες να τονωθεί και η κατανάλωση εκεί. Οι όποιες προσπάθειες να αναπτυχθούν αντίρροπες τάσεις στην πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους ως προς την εύρεση νέων πεδίων επένδυσης (όπως οι νέες τεχνικές εξόρυξης πετρελαίου από τις σχιστολιθικές πλάκες που, όμως, σε συνθήκη υποχώρηση των τιμών πετρελαίου καθίσταται ασύμφορη) ή οι νέες παραγωγικές τεχνικές για τη μείωση του κόστους του σταθερού κεφαλαίου (όπως οι τεχνικές τρισδιάστατης εκτύπωσης) απέχουν ακόμη από το να έχουν γενικευμένα

αποτελέσματα. Παράλληλα, το τεράστιο πρόβλημα της παγκόσμιας συγκέντρωσης χρέους επιτείνεται, ιδίως από τη στιγμή που για τις αναπτυγμένες οικονομίες δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να διατηρηθεί έστω αυτή η αναιμική ανάπτυξη και για να μπορούν να καλύπτονται οι δημοσιονομικές ανάγκες, καθώς παγκόσμια οι φοροαπαλλαγές και φοροελαφρύνσεις για το κεφάλαιο αποτελούν κανόνα. Επομένως, είναι πιθανό το επόμενο διάστημα να δούμε και νέους γύρους επιδείνωσης της παγκόσμιας οικονομικής κατάστασης που να έχουν ιδιαίτερες επιπτώσεις και στον ευρωπαϊκό χώρο, ιδίως από τη στιγμή που ειδικά στην ΕΕ ως αποτέλεσμα των πολιτικών λιτότητας και της αρχιτεκτονικής της ευρωζώνης στην πραγματικότητα είχαμε μια παρατεταμένη οικονομική στασιμότητα, που με τη σειρά της επηρέασε και την παγκόσμια οικονομία. Δεν είναι τυχαίο ότι σε αυτό το φόντο έχουμε μορφές εντονότερου οικονομικού ανταγωνισμού μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, με χαρακτηριστικό το παράδειγμα των όσων είδαμε να γίνονται σε σχέση με την υπόθεση της Volkswagen.

2. Οι συγκρούσεις μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα οξύνονται. Ιδιαίτερα σημαντικές είναι οι εξελίξεις που αφορούν την κλιμάκωση της σύγκρουσης με το «Ισλαμικό Κράτος» μετά και τις επιθέσεις στη Γαλλία. Στην πραγματικότητα η αποτυχία της αμερικανικής προσπάθειας ένοπλης εξαγωγής «δυτικών θεσμών» και εμπέδωσης της μονοκρατορίας των ΗΠΑ, παράλληλα με την καταστροφική επιλογή των Δυτικών να παίξουν το χαρτί των θρησκευτικών διαιρέσεων, της διαμάχης Σουνιτικού και Σιιτικού Ισλάμ και συνολικά τις συγκρούσεις κοινοτήτων και φατριών, όπως και ο τρόπος που προώθησαν την «αλλαγή καθεστώτος» στη Συρία, έχει διαμορφώσει μια ιδιαίτερα επικίνδυνη κατάσταση. Στην ίδια κατεύθυνση συνέβαλαν οι τυχοδιωκτισμοί της Σαουδικής Αραβίας και άλλων κρατών του Κόλπου, αλλά και της Τουρκίας. Στην εκρηκτική κατάσταση συμβάλει και η πολιτική του Ισραήλ που επενδύει σε μια στρατηγική χάους, αλλαγής συνόρων και διαμελισμού των κρατών που θεωρεί αντιπάλους. Όλα αυτά δείχνουν πόσο επικίνδυνη ήταν συνολικά η ενορχηστρωμένη από τις ΗΠΑ απόπειρα ένοπλος εξαγωγής «δημοκρατίας» και «οικονομίας της αγοράς» ως μοχλό για την επανακατοχύρωση της ηγεμονίας τους. Οι εκρηκτικές αντιφάσεις αυτές επιτείνονται και από τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και την

προσπάθεια των ΗΠΑ να διαμορφώσουν συνθήκη πολιτικής και στρατιωτικής πίεσης στη Ρωσία, και έμμεσα απέναντι στην Κίνα στο βαθμό που υπάρχει η προσπάθεια σύμπλευσης Ρωσίας και Κίνας. Αυτό φαίνεται μέσα από κινήσεις όπως η όξυνση στην Ουκρανία ή η προσπάθεια «αλλαγής καθεστώτος» στην Συρία, που, όμως συναντά προβλήματα, ιδίως από τη στιγμή που η Ρωσική επέμβαση στην Συρία καθίσταται αναγκαία για την αντιμετώπιση των πιο ανεξέλεγκτων εκδοχών του ένοπλου τζιχαντισμού. Αυτό δεν μειώνει τη σημασία που θα έχει συνολικά το επόμενο διάστημα η μεσοπρόθεσμη επιθετικότητα απέναντι στη Ρωσία άμεσα και έμμεσα απέναντι στη συμμαχία ανάμεσα στη Ρωσία και την Κίνα. Στην πραγματικότητα αυτό που έχουμε σε εξέλιξη είναι ένας ιδιότυπος «πόλεμος δι' αντιπροσώπων» ανάμεσα σε ανταγωνιστικά γεωπολιτικά μπλοκ που μπορεί να μην συγκρούονται απευθείας αλλά στην πραγματικότητα η αντιπαράθεσή τους διαπερνά όλες τις περιφερειακές συγκρούσεις. Από την άλλη, το παράδειγμα του «Ισλαμικού Κράτους», το οποίο σε αντιδιαστολή με άλλες εκδοχές ένοπλου τζιχαντισμού έχει και εδαφική και ημικρατική υπόσταση, δείχνει ακριβώς το είδος των «τεράτων» που γεννά ο συνδυασμός ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τις τυχολογικές επενδύσεις των Δυτικών σε λογικές «διαίρει και βασίλευε» και το κενό που άφησε η διπλή κρίση του αραβικού εθνικισμού και της αραβικής Αριστεράς. Την ίδια στιγμή ο συνδυασμός ανάμεσα σε αυτές τις εξελίξεις και την επένδυση από τις Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις σε μια επιθετική ισλαμοφοβία, εν πολλοίς και ως ταξική στρατηγική απέναντι σε μεγάλο μέρος των ίδιων των εργατικών τους τάξεων, στην πραγματικότητα απειλεί να τις κάνει να εσωτερικεύσουν τη σύγκρουση αυτή. Εκτιμούμε ότι αυτές οι τάσεις θα γίνουν ακόμη πιο έντονες μετά τα γεγονότα της Γαλλίας και την ένταση των επιθέσεων του Ισλαμικού Κράτους εκτός των ορίων δράσης τους, τόσο ως ένταση της δυτικής πολεμικής επιθετικότητας, όσο και ως ένταση του αυταρχισμού και της καταστολής στο εσωτερικό ιδίως των Ευρωπαϊκών κρατών.

3. Η ελληνική εμπλοκή στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή εγκυμονεί σημαντικούς κινδύνους. Η πρόσδεση στα σχέδια των ΗΠΑ αλλά και του Ισραήλ στην περιοχή, η συμπόρευση με τις προσπάθειες και των Ευρωπαϊκών κρατών να εντείνουν τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», στην

πραγματικότητα απειλεί να σημαίνει εμπλοκή σε διαδικασίες αποσταθεροποίησης και όξυνσης που μόνο κινδύνους μπορούν να έχουν για τον ελληνικό λαό. Αυτό γίνεται ακόμη πιο έντονο από τη στιγμή που και η Τουρκία με τη σειρά της είναι κομμάτι του προβλήματος στην περιοχή, με τις πρωτοβουλίες της στο Συριακό και την εκ νέου όξυνση σε σχέση με το Κουρδικό αλλά και την εσωτερική αυταρχική στροφή της.

4. Την ίδια στιγμή η κρίση των προσφύγων δείχνει το μέγεθος του προβλήματος που γεννούν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και οι στρατηγικές αποσταθεροποίησης στην περιοχή. Είναι σαφές ότι οι πολιτικές της Ευρώπης – φρούριο είναι κυριολεκτικά δολοφονικές, αφού στην πραγματικότητα καταργούν βασικά δικαιώματα προστασίας των προσφύγων. Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα αλλά και απέναντι στις νεοφιλελεύθερες απόψεις που βλέπουν στους πρόσφυγες ένα νέο κύμα φτηνού εργατικού δυναμικού, έχει μεγάλη σημασία να υπάρξει ένα μεγάλο κίνημα, αντιρατσιστικό και αντιιμπεριαλιστικό συνάμα, που να συνδυάζει τη διεκδίκηση για την πλήρη κατοχύρωση των δικαιωμάτων των προσφύγων και των μεταναστών με την πάλη ενάντια στις αιτίες που γεννούν τα κύματα μεταναστών και προσφύγων, δηλ. τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τον πόλεμο και την εξαθλίωση.

5. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι πλέον ένα εγχείρημα σε βαθιά κρίση, μια κρίση από την οποία δεν μπορεί να εξέλθει παρά μόνο μέσα από την όξυνση του βαθιά αντιδραστικού και αντιδημοκρατικού χαρακτήρα της. Η όξυνση των εσωτερικών αντιφάσεων της ΕΕ, καθώς όλο και περισσότερο αποκαλύπτεται ότι η Γερμανία θέλει να έχει τα οφέλη αλλά καμιά συνεισφορά στο κόστος, η άρνηση να συνδυαστεί η δημοσιονομική ενοποίηση και η πειθαρχική παρέμβαση όποτε υπάρχουν δημοσιονομικές αποκλίσεις με μια μερική περιφερειακή αναδιανομή, ο διαρκής κίνδυνος να ανοίξει η κρίση χρέους της Ιταλίας ή τα σοβαρά προβλήματα με τα δημοσιονομικά στην Γαλλία, όλα αυτά καταδεικνύουν το βάθος της κρίσης του «ευρωπαϊκού οικοδομήματος. Το αποτέλεσμα είναι να επικεντρώνεται ιδιαίτερη πολιτική και οικονομική πίεση στους «αδύναμους κρίκους» και αυτό μπορεί να εξηγήσει τη βιαιότητα της επιτροπείας σε χώρες όπως η Ελλάδα, και την παράταση μιας κοινωνικής βαρβαρότητας που είναι σαφές ότι παρατείνει το φαύλο κύκλο χρέους,

λιτότητα, ύφεση, ανεργία. Ωστόσο, ο συνδυασμός ανάμεσα στην παρατεταμένη στασιμότητα, την πολιτική κρίση, την κρίση νομιμοποίησης και το ενδεχόμενο ενός νέου υφεσιακού κύκλου στην παγκόσμια οικονομία είναι πιθανό να οδηγήσει σε ακόμη πιο βαθιά κρίση τη διαδικασία της Ευρωπαϊκής οικοδόμησης, ιδίως εάν σε αυτό προστεθούν τα στοιχεία πολιτικής κρίσης σε επιμέρους κρίκους, όπως π.χ. στην Ισπανία σε σχέση με το εθνικό σύστημα ή κραδασμοί όπως το Βρετανικό δημοψήφισμα. Απέναντι σε όλα αυτά επιβεβαιώνεται, για άλλη μια φορά, η σημασία που έχει μια στρατηγική ρήξης με την ΕΕ, εξόδου και ανάκτησης της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας ως αναγκαία αφετηρία οποιασδήποτε διαδικασίας μετασχηματισμού. Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που έχει η διαδικασία της ολοκλήρωσης, η κλίμακα των μορφών διεθνούς καταμερισμού που επιβάλλει, οι τάσεις αποβιομηχάνισης που επάγει, η άλωση σημαντικών τμημάτων του κρατικού μηχανισμού και της διαδικασίας παραγωγής πολιτικής από τους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς και τις στρατηγικές που συμπυκνώνουν, όλα αυτά συνεπάγονται ταυτόχρονα την ανάγκη της ρήξης και της εξόδου, τις πραγματικές δυσκολίες που θα έχει αυτή η διαδικασία, αλλά και την ανάγκη εξαρχής να συνδυάζεται με στοιχεία κοινωνικού μετασχηματισμού.

6. Η βαθιά κρίση της Ευρωπαϊκής οικοδόμησης αντανάκλαται και στην έρπουσα πολιτική κρίση σε όλη την Ευρώπη, που εκφράζεται ως αυξημένη δυσπιστία απέναντι στο πολιτικό σύστημα και τη διαδικασία της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Όμως, μέχρι τώρα οι δυνάμεις της Αριστεράς δεν έχουν μπορέσει να εκπροσωπήσουν αυτή τη δυσπιστία σε μια κατεύθυνση ρήξης και χειραφέτησης ως αποτέλεσμα της καθυστέρησής τους να επεξεργαστούν εναλλακτικές λύσεις και του καταναγκαστικού ευρωπαϊσμού τους. Αντίθετα, οι διάφορες παραλλαγές της Ακροδεξιάς ή οι παραλλαγές μιας λαϊκιστικής «αντι-πολιτικής» καταλαμβάνουν κρίσιμο πολιτικό χώρο και αυτό συμπυκνώνει και την πολιτική και ιδεολογική κρίση της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, αλλά ενέχει και τον κίνδυνο συνολικότερης αντιδραστικής στροφής. Πλευρά της πολιτικής κρίσης και της κρίσης της ευρωπαϊκής ενοποίησης και η έντονη επιστροφή του εθνικού ζητήματος στην Ευρώπη όπως δείχνουν οι εξελίξεις σε σχέση με το αίτημα ανεξαρτησίας της Σκωτίας και της Καταλονίας. Παρότι γύρω από τέτοια αιτήματα ανεξαρτησίας συχνά συσπειρώνονται και αστικές δυνάμεις

που επιδιώκουν να έχουν αναβαθμισμένη παρουσία στο διεθνή καταμερισμό εργασίας, εντούτοις, κατά βάση, έχουμε να κάνουμε με αιτήματα που παίρνουν τη μορφή της συσπείρωσης ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων, έχουν προοδευτικό και δημοκρατικό χαρακτήρα και αποτελούν έτσι καλοδεχούμενη απάντηση στη θεσμική κρίση και τις αντιλαϊκές πολιτικές. Συνολικά, χρειάζεται αναβάθμιση η αντι-ΕΕ πάλη και απαιτούνται εκείνες οι πρωτοβουλίες που θα ενισχύουν την αντι-ΕΕ κατεύθυνση μέσα στην Αριστερά. Σε αυτό μπορεί να συμβάλει και η ενίσχυση του αντι-ΕΕ φορέα, όπως και αντίστοιχων συντονισμών.

7. Ως προς την κατάσταση των λαϊκών κινημάτων παγκόσμια, είναι σαφές ότι ο κύκλος μεγάλων λαϊκών κινητοποιήσεων που άνοιξε το 2011, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της μαζικής παρουσίας στο δρόμο, της επανοικειοποίησης του δημόσιου χώρου, του αιτήματος δημοκρατίας ως χειραφέτησης, της ρήξης με τον «υπαρκτό νεοφιλελευθερισμό» απέχει πολύ από το να κλείσει. Αυτό δείχνουν αλλεπάλληλοι κύκλοι μαζικής κινητοποίησης σε όλο τον κόσμο από την Τουρκία μέχρι τις ΗΠΑ. Ωστόσο, όμως, σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, όπως φυσικά και στην Ελλάδα, αποδείχτηκε ότι το κρίσιμο ζήτημα δεν είναι μόνο η λαϊκή κινητοποίηση, συμπεριλαμβανομένης και της λαϊκής εξέγερσης, αλλά και το πώς αυτή μπορεί να αποκτήσει μια πολιτική μετάφραση σε κατεύθυνση δημοκρατική και χειραφετητική, έτσι ώστε να μην κινδυνεύει ούτε να ηττηθεί, ούτε να αποτελέσει το εφιαλτήριο ακόμη και για αντιδραστικές λύσεις. Σε σχέση με την κατάσταση άλλων εγχειρημάτων και επαναστατικών διαδικασιών παγκόσμια, θα πρέπει να σημειώσουμε τη σχετική στασιμότητα των εγχειρημάτων της Βολιβίας και της Βενεζουέλας, που μπορεί να αποδοθεί τόσο στις μεγάλες πιέσεις που δέχονται από το διεθνές κεφάλαιο και τις ντόπιες αστικές τάξεις και την προσπάθεια υπονόμησης από τον ιμπεριαλισμό (πολύ πιο έντονη στην περίπτωση της Βενεζουέλας) όσο, όμως, και στη δυσκολία να περάσει η επαναστατική διαδικασία σε ένα ανώτερο στάδιο, να υπερβεί την εξάρτηση από την εξορυκτική βιομηχανία, να μπορέσει να μετασχηματίσει τις παραγωγικές σχέσεις. Η εκτίμηση αυτή δεν αναιρεί την τεράστια σημασία που έχουν τα βήματα προόδου που έκαναν αυτά τα εγχειρήματα. Με αυτή την έννοια, η πρόσφατη εξέλιξη με τα εκλογικά αποτελέσματα στη Αργεντινή και τη Βενεζουέλα είναι ιδιαίτερα αρνητική και

απειλεί να τροποποιήσει το συσχετισμό δύναμης υπέρ των αστικών δυνάμεων και του ιμπεριαλισμού, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έχει τελειώσει η ιστορία ή ότι δεν υπάρχουν δυνατότητες να αντιστρέψουν τα πράγματα τα λαϊκά κινήματα. Ο κίνδυνος είναι για πρώτη φορά μετά από αρκετά χρόνια να μην υπάρχει ένα σύνολο από θετικά αντιπαραδείγματα στο διεθνές τοπίο. Αντίστοιχα, είχαμε τα προβλήματα και την αποτυχία της επαναστατικής διαδικασίας στο Νεπάλ, αν και στην υπόλοιπη Ινδική υποήπειρο έχει ιδιαίτερη σημασία η παρουσία και δράση μεγάλων αντάρτικων δυνάμεων και σημαντικών κομμουνιστικών ρευμάτων. Σημαντικό παράγοντα ελπίδας και σημείο αναφοράς αποτελεί η αντίσταση των Κούρδων, ακριβώς γιατί φτιάχνουν παραδείγματα για το πώς μπορεί να συνδυαστεί η εθνική με την κοινωνική απελευθέρωση. Τέλος, δεν μπορούμε παρά να υπογραμμίσουμε τη σημασία που έχει η αντίσταση στην Ανατολική Ουκρανία και η παρουσία εκεί κομμουνιστικών ρευμάτων. Ωστόσο, ο συνδυασμός ανάμεσα στην κρίση των εγχειρημάτων της Λατινικής Αμερικής και τη βαθιά στρατηγική κρίση της ευρωπαϊκής Αριστεράς διαμορφώνει ένα τοπίο όπου την ώρα που οξύνονται οι αντιθέσεις στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα η Αριστερά δείχνει να υποχωρεί. Συνολικά, η εικόνα του πλανήτη δείχνει ότι έστω με δυσκολίες και παρά την κρίση του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, εξακολουθούν να υπάρχουν σημαντικές αντιστάσεις δυναμικές, επιβεβαιώνοντας την εκτίμησή μας ότι σήμερα πρέπει να ανοίξει σε εθνικό και διεθνές επίπεδο μια πολύ πιο βαθιά συζήτηση για τη σύγχρονη επαναστατική στρατηγική με βασικό στοιχείο την αυτοκριτική προσέγγιση και την αναζήτηση πρωτότυπων απαντήσεων στις προκλήσεις της μετάβασης, συζήτηση που δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει και την ιστορική αποτίμηση των εγχειρημάτων μετάβασης, τα όρια, τις αντιφάσεις και τη μετάλλαξή τους, με στόχο ακριβώς την επαναθεμελίωση της κομμουνιστικής προοπτικής.

8. Σε ό,τι αφορά την ελληνική συγκυρία, η ελληνική κοινωνία εισήλθε το 2010 σε μια περίοδο βαθιάς οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, τα σημάδια της οποίας ήταν εμφανή ήδη από το 2008, τόσο ως προς τις τάσεις ύφεσης και την δημοσιονομική κρίση όσο και ως προς την κοινωνική αναταραχή, όπως φάνηκε με τα κινήματα της νεολαίας το 2006-7 και τον εκρηκτικό Δεκέμβρη του 2008. Το διάστημα μετά το 2010 μπορεί να χωριστεί

στις ακόλουθες περιόδους. Πρώτα έχουμε την διετία της εξεγερσιακής ακολουθίας 2010-12 όπου το καθοριστικό είναι η δυναμική των αγώνων και η ταχεία αποδιάρθρωση των σχέσεων εκπροσώπησης, η μαζική παρουσία των εργαζομένων, των νέων και άλλων λαϊκών στρωμάτων στο δρόμο, παράλληλα με την εμφάνιση μορφών πολιτικού και ιδεολογικού ριζοσπαστισμού. Στην ακολουθία αυτή αναδύθηκε το ερώτημα του κοινωνικού και πολιτικού μετώπου γύρω από το μεταβατικό πρόγραμμα της διαγραφής του χρέους, της εξόδου από ευρώ/ΕΕ, των εθνικοποιήσεων και της ριζικής αναδιανομής, αλλά και η δυνατότητα αυτό να είναι το αποτέλεσμα μιας συνάντησης με τις πρωτότυπες μορφές αυτο-οργάνωσης που η ίδια η λαϊκή πάλη αναδεικνυε. Ωστόσο, τα στρατηγικά κενά και στην αντικαπιταλιστική Αριστερά και στην τότε αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ δεν επέτρεψαν αυτή τη διαδικασία επιτρέποντας στο ΣΥΡΙΖΑ να καταλάβει τον κρίσιμο πολιτικό χώρο της εκπροσώπησης της δυναμικής του κινήματος. Η τριετία 2012-15 σφραγίζεται από το βάθεμα της κρίσης πολιτικής εκπροσώπησης, και πλευρές συνέχειας του αγωνιστικού κύκλου (π.χ. σε μάχες όπως η ΕΡΤ) αλλά και από λογική αναμονής και ανάθεσης στην προοπτική μιας κοινοβουλευτικής λύσης. Στοιχείο αυτής της περιόδου είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ παρότι έχει κεντρική εκλογική δυναμική δεν κατορθώνει να διαμορφώνει ένα «οργανικό» κοινωνικό μπλοκ που να αναγνωρίζεται με θετικό τρόπο σε μια εναλλακτική αφήγηση, παρά μόνο μια γενική εκλογική προσμονή. Παρότι δεν είχαμε εκείνη την ένταση της πολιτικής κρίσης, που είχε οριακά και μορφή κρίσης ηγεμονίας, που είχαμε στην κορύφωση του εξεγερσιακού κύκλου, εξακολουθεί η πολιτική κρίση να είναι βαθιά, να έχει οργανικό χαρακτήρα και άρα να εξακολουθούσαμε με όρους γενικού συσχετισμού δύναμης να είμαστε εντός ενός παράθυρου ιστορικής ευκαιρίας που απαιτούσε στην πραγματικότητα την επεξεργασία μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής. Ωστόσο, το στρατηγικό έλλειμμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και η αδυναμία της να επεξεργαστεί πλευρές μιας εναλλακτικής στρατηγικής που να μπορεί να αναμετρηθεί με το ερώτημα της εξουσίας και της ηγεμονίας δεν της επέτρεψαν σε όλη την περίοδο μετά το 2012 να αποτελέσει, με μαζικούς όρους, μια εναλλακτική αριστερή απάντηση στην ολοένα και εντεινόμενη δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ.

9. Η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία γίνεται στη βάση ενός προγράμματος ήδη προσαρμοσμένου στην προοπτική μιας διαπραγμάτευσης για ένα μνημόνιο με «ανθρώπινο πρόσωπο». Στρατηγικά αυτή η μετατόπιση ενείχε την προοπτική της ήττας και της ταπεινωτικής συμμόρφωσης στις απαιτήσεις των δανειστών. Αυτό διαμορφώνει την ακολουθία από τη συμφωνία της 20^{ης} Φεβρουαρίου που στην πραγματικότητα διαμορφώνει ένα πεδίο συνεχών υποχωρήσεων μέχρι το δημοψήφισμα του Ιουλίου. Στην πραγματικότητα το δημοψήφισμα για την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ ήταν απλώς μια διαπραγματευτική κίνηση και ουδέποτε υπήρξε προοπτική ρήξης, εξ ου και η ταχύτατη και ταπεινωτική συμμόρφωση με τις απαιτήσεις των δανειστών. Ωστόσο, η ίδια η δυναμική του δημοψηφίσματος έδειξε το βάθος των κοινωνικών και πολιτικών διαιρέσεων, την ταξική πόλωση αλλά και την αποφασιστικότητα μεγάλου μέρους των λαϊκών στρωμάτων να διαλέξουν ένα δρόμο ρήξης. Με έναν τρόπο, το δημοψήφισμα έδειξε ότι για μεγάλο μέρος των λαϊκών τάξεων υπήρχαν ενεργά τα στοιχεία της δυναμικής που είχε αποτυπωθεί και στον εξεγερσιακό κύκλο 2010-12, έστω και εάν είχαν αποδιάρθρωθεί οι αυτοτελείς μορφές έκφρασής τους όπως ήταν για παράδειγμα οι «Πλατείες». Ωστόσο, η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ επέλεξε να συνθηκολογήσει και να προχωρήσει σε εκλογές στις οποίες, υποβοηθούμενη και από την απότομη εναλλαγή ανάμεσα σε αγωνιστική ανάταση και συντριβή διαμόρφωσε το πεδίο της πολιτικής αντιπαράθεσης γύρω από το αναπόδραστο του Μνημονίου και τον περιορισμό της επιλογής απλώς και μόνο στο ποιος είναι ο πρωθυπουργός. Η ακολουθία των γεγονότων, η ταχύτητα της μεταστροφής, το έδαφος κόπωσης από την πενταετία της λιτότητας, η απουσία συγκροτημένης εναλλακτικής, οδήγησε μεγάλο μέρος του «λαού του όχι» να αποδεχτεί, έστω και με το τίμημα της απογοήτευσης και της ηττοπάθειας, ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική». Η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ επιτάχυνε μια διαδικασία μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ σε ένα κόμμα ανοιχτά σοσιαφιλελεύθερο. Είναι προφανές ότι αυτή η διαδικασία μέσα σε όλο τον κύκλο των εναλλαγών της συνεπάγεται αποτελέσματα αποδιάρθρωσης, αποκαρδίωσης και διάλυσης συλλογικών προσδοκιών για μεγάλο μέρος των υποτελών τάξεων και τροποποιεί αρνητικά το συσχετισμό δύναμης, φέρνοντας μια προσωρινή σταθεροποίηση αλλά δεν αναιρεί την πολιτική κρίση. Ωστόσο, θα ήταν λάθος να εκτιμήσουμε ότι θα έχουμε με έναν

αυτόματο τρόπο κοινωνικές εκρήξεις και κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, ακριβώς επειδή έχουμε αυτό τον ιδιαίτερα αντιφατικό συσχετισμό δύναμης. Με αυτή την έννοια, είναι σαφές ότι για να μπορέσει να υπάρξει σήμερα παράθυρο ευκαιρίας σήμερα απαιτείται μια ολόκληρη διαδικασία ανασύνθεσης και του κοινωνικού και του πολιτικού υποκειμένου αν θέλουμε να μιλάμε για άνοιγμα δυνατοτήτων ρήξης. Αυτή ακριβώς είναι η πρόκληση με την οποία αναμετρείται σήμερα οποιοσδήποτε αναφέρεται στη δυνατότητα μιας πραγματικά ριζοσπαστικής Αριστεράς.

10. Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε ένα σοσιαφιλελεύθερο κόμμα, η αμηχανία και η αποσυγκρότηση σε τμήματα του λαϊκού κινήματος, οι επιπτώσεις από την εφαρμογή του νέου μνημονίου, η εντεινόμενη πολιτική κρίση και η αυξημένη δυσπιστία απέναντι σε όλους τους εκπροσώπους του πολιτικού προσωπικού, σε συνδυασμό με ευρύτερα στοιχεία ιδεολογικής και πολιτιστικής κρίσης, στην πραγματικότητα διαμορφώνουν και συνθήκη για μια εκ νέου ενίσχυση των φασιστών της Χρυσής Αυγής. Δεν είναι τυχαίο ότι αρχίζει και εμφανίζει και στοιχεία αναβάθμισης της παρέμβασης της, προσπαθώντας να εκμεταλλευτεί και τη δυσaréσκεια από τις επιπτώσεις των μέτρων αλλά και από πλευρές της προσφυγικής κρίσης. Γι' αυτό το λόγο και η αναβάθμιση της αντιφασιστικής πάλης γίνεται ζήτημα πρώτης προτεραιότητας, ενώ αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ότι μόνο η οικοδόμηση μιας Αριστεράς που θα συνδυάζει την πάλη κατά των μνημονίων, με την ανασυγκρότηση μορφών ενότητας του λαού, με τη διεθνιστική αλληλεγγύη, αλλά και με τη διεκδίκηση εθνικής ανεξαρτησίας που θα μπορέσει να απαντήσει στην ενίσχυση των φασιστών.

11. Η διαδικασία αυτή σηματοδοτεί στην πραγματικότητα και το τέλος εποχής για όλες σχεδόν τις εκδοχές της Αριστεράς στον τόπο μας.

- Η Αριστερά της προοδευτικής διακυβέρνησης, συμπύκνωση του κυβερνητισμού, του κρατισμού και του παραγωγισμού του ιστορικού κομμουνιστικού ρεφορμισμού, στο συνδυασμό του με τον ευρωπαϊσμό, διαμόρφωσε ένα νεοσοσιαλδημοκρατικό πλαίσιο που αναγκαστικά οδήγούσε στη στην ήττα και τη συνθηκολόγηση.

- Η αντικαπιταλιστική Αριστερά οριζόμενη ως συνδυασμός ανάμεσα στην αντίσταση και τον κινηματισμό και την γενικόλογη επίκληση του επαναστατικού δρόμου, παρά τη συνεισφορά στα κινήματα, έδειξε ότι δεν μπορούσε να κάνει ένα βήμα παραπάνω ούτε στη μετωπική πολιτική ούτε στην προγραμματική επεξεργασία, δείχνοντας μια αδυναμία πραγματικά να αλλάξει και να αναμετρηθεί με τις προκλήσεις που είναι μπροστά μας.
- Η αντίληψη της επανάστασης ως επανάληψης του «Οκτώβρη» επίσης στην πραγματικότητα αποτελούσε το σύμπτωμα της απουσίας αναμέτρησης με το ερώτημα μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής και ειδικότερα μιας σύγχρονης εκδοχής διαρκούς δυαδικής εξουσίας που να συνδυάζει το ερώτημα της κυβέρνησης με το ερώτημα μορφών λαϊκής εξουσίας, αυτοδιαχείρισης και αυτοάμυνας.
- Η λογική της υποτίμησης της κεντρικής πολιτικής δράσης προς όφελος της δράσης σε αυτόνομα κινήματα και πρωτοβουλίες βάσης όσο αναγκαία και εάν ήταν, εντούτοις οδηγεί στην υποτίμηση του πολιτικού επιπέδου, που έτσι μπορούν να το καταλάβουν ρεφορμιστικές απόψεις.
- Η λογική που λέει ότι ελλείψει διεθνούς επαναστατικού κέντρου δεν μπορεί να αλλάξει πραγματικά ο ταξικός συσχετισμός δύναμης και άρα το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να οικοδομήσουμε το κόμμα, αντιμετωπίζει τα κινήματα όχι ως δρόμο για το άνοιγμα ρηγμάτων αλλά απλώς ως πεδία για την κομματική καταγραφή.

12. Πλέον, η ελληνική συγκυρία σφραγίζεται από την προσπάθεια εφαρμογής του Μνημονίου. Το Τρίτο Μνημόνιο από πολλές πλευρές έχει περισσότερο στρατηγικό χαρακτήρα από τα προηγούμενα, καθώς η έμφαση πλέον δεν είναι μόνο στις περικοπές αλλά και στις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και στην προσπάθεια να καταστεί μη αντιστρέψιμη η αντιδραστική τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης σε βάρος των δυνάμεων της εργασίας. Την ίδια στιγμή ο μηχανισμός του χρέους που διογκώνεται στην πραγματικότητα διασφαλίζει την παράταση της επιτροπείας και της συνθήκης μειωμένης κυριαρχίας. Ειδικές πλευρές αυτού του στρατηγικού χαρακτήρα των αλλαγών που επιδιώκει να φέρει είναι η προσπάθεια μαζικής εκποίησης δημόσιας περιουσίας, η επίθεση στα μικροαστικά στρώματα και μέσω της φορολογίας και μέσω των εξώσεων, η ακύρωση των όποιων μηχανισμών άτυπης

αναδιανομής υπήρχαν, η προσπάθεια να εμπεδωθεί ένα παραγωγικό μοντέλο βασισμένο αποκλειστικά στη φτηνή και ελαστική εργασία και την απόπειρα προσέλκυσης επενδύσεων. Κινήσεις όπως η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών που ανοίγει το δρόμο για τον έλεγχο τους από νέα επενδυτικά σχήματα, η γρήγορη ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης των αεροδρομίων, η επιτάχυνση της πώλησης του ΟΛΠ, σε αυτή την κατεύθυνση παραπέμπουν.

13. Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα απαιτείται με τόλμη και ειλικρίνεια αναμέτρηση με το συσχετισμό δύναμης και τις προκλήσεις για την ανασύνθεση της στρατηγικής. Είναι σαφές ότι σε αυτή τη φάση είμαστε αντιμέτωποι με τις συνέπειες μιας ήττας για το λαϊκό κίνημα δεδομένου ότι ούτε η πολιτική επένδυση σημαντικού μέρους του λαού στην προοπτική της εκλογής ΣΥΡΙΖΑ ούτε η λήψη θέσης στο δημοψήφισμα μπόρεσαν να εξασφαλίσουν έστω κάποιες μικρές ανάσες ανακοπής των μέτρων, την ίδια στιγμή που αυτό συνδυάζεται με τον κίνδυνο μιας βαθύτερης κρίσης και ανυποληψίας της Αριστεράς. Η ήττα αυτή αφορά πρωτίστως και τη ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά που δεν μπόρεσε να υπερβεί αγκυλώσεις, καθυστερήσεις, στρατηγικές και θεωρητικές ανεπάρκειες, να επεξεργαστεί μια στρατηγική ρήξης και να αποκτήσει άλλου τύπου «οργανική» σχέση με τις μάζες, να αποτελέσει την εναλλακτική διέξοδο απέναντι στην δεξιά στροφή και τη συνθηκολόγηση, να συμβάλει στο αναγκαίο μέτωπο-εργαστήριο μιας νέας αριστερής πολιτικής. Η ήττα αυτή αντανakλάται και επιτείνεται από την αποδιάρθρωση του λαϊκού κινήματος στο κοινωνικό επίπεδο που επήλθε και ως αποτέλεσμα της λιτότητας και της ανεργίας και ως αποτέλεσμα των ελλειμμάτων στην προσπάθεια οικοδόμησης συλλογικών μορφών από τη μεριά της Αριστεράς. Αυτό σημαίνει ότι αντικειμενικά το επόμενο διάστημα ανοίγει μια περίοδος όπου η αναγκαία προσπάθεια οικοδόμησης αντιστάσεων απέναντι στην μνημονιακή λαίλαπα και ανάληψης πολιτικών πρωτοβουλιών σε αυτή την κατεύθυνση θα πρέπει να συνδυαστεί με μια βαθιά αυτοκριτική και αναγκαία αναστοχαστική αναμέτρηση με την ήττα και το «τέλος εποχής» για τις εκδοχές Αριστεράς που γνωρίσαμε μέχρι τώρα και τον αναγκαίο συλλογικό πειραματισμό και δοκιμασία για την ανασύνθεση τόσο του κοινωνικού όσο και του πολιτικού υποκειμένου. Στόχος θα πρέπει να είναι να μπορέσουμε να

ανασυγκροτήσουμε σε αυτή τη βάση τη δυνατότητα του αριστερού ριζοσπαστικού μετώπου γύρω από το μεταβατικό πρόγραμμα και μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική, ακριβώς γιατί κάθε άλλο παρά έχει τελειώσει ο κύκλος της πολιτικής κρίσης και της δύναμει κρίσης ηγεμονίας. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ούτε αναμονή «αυτόματων» κοινωνικών εκρήξεων, ούτε ταχεία πτώση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, παρά τις τεράστιες πιέσεις που δέχεται από τη μεριά των δανειστών και τις αλληπάλληλες ρήξεις με κοινωνικά κομμάτια στις οποίες θα υποχρεωθεί. Η επόμενη περίοδος θα είναι αντιφατική και το εάν και κατά πόσο θα μπορέσει τόσο το λαϊκό κίνημα όσο και η ριζοσπαστική Αριστερά να διαμορφώσουν όρους ενός νέου αγωνιστικού και δυναμικά ανατρεπτικού κύκλου, θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από την ποιότητα και το βάθος της πολιτικής επεξεργασίας και του σχεδιασμού που θα κάνουμε, από το κατά πόσο θα ακούσουμε πραγματικά το πώς σκέφτονται οι λαϊκές τάξεις, από το εάν θα επεξεργαστούμε πραγματικά ένα εναλλακτικό πολιτικό σχέδιο, από το εάν θα αρθρώσουμε ένα πραγματικό ηγεμονικό σχέδιο, μια στρατηγική μιας σύγχρονης εργατικής ηγεμονίας.

14. Σήμερα είναι σαφές ότι πρέπει να αναμετρηθούμε με το στρατηγικό κενό που υπάρχει σχεδόν σε όλες τις εκδοχές της Αριστεράς σε ό,τι αφορά το ερώτημα της εξουσίας, της ηγεμονίας και του κοινωνικού μετασχηματισμού. Φάνηκε ότι δεν μπορεί σήμερα να έχει οποιαδήποτε ελπίδα η λογική της προοδευτικής διακυβέρνησης που θα προσπαθήσει εντός ευρώ και ΕΕ και χωρίς ρήξη με το κεφάλαιο να εφαρμόσει μια πολιτική μερικού περιορισμού της λιτότητας, αναδιανομής και ανάκτησης των εργατικών δικαιωμάτων. Αντίθετα, θα οδηγήσει αργά ή γρήγορα στην ήττα και τη συνθηκολόγηση. Ο ευρωπαϊσμός σήμερα είναι η βασιλική οδός για την ήττα της Αριστεράς. Ούτε, όμως, μπορεί η στρατηγική να περιοριστεί απλώς στη λογική της αριστερής διακυβέρνησης αλλά με ένα πρόγραμμα που να περιλαμβάνει την έξοδο από την ευρωζώνη και την ρηξιακή αντιμετώπιση του ζητήματος του χρέους. Παρότι αυτές είναι αναγκαίες αφετηρίες μιας σύγχρονης προοδευτικής πολιτικής, εντούτοις χωρίς ένα πρόγραμμα μετασχηματισμού στο κοινωνικό επίπεδο, με βάση τη δημόσια ιδιοκτησία, την αυτοδιαχείριση και τον εργατικό έλεγχο, η αλλαγή πολιτικής με πυρήνα την ανάκτηση της νομισματικής

κυριαρχίας θα μείνει μετέωρη και θα δεχτεί τεράστια πίεση από τις παγκόσμιες αγορές και τις εγχώριες δυνάμεις του κεφαλαίου.

15. Το ζήτημα του κράτους έχει τεράστια σημασία. Το κράτος ως υλική συμπύκνωση ταξικών σχέσεων και ενός συσχετισμού δύναμης, ιδίως στη σημερινή συγκυρία που εσωτερικεύει και τις πρακτικές και σχεδιασμούς και διεθνών ολοκληρώσεων όπως η ΕΕ αλλά και σε μεγάλο βαθμό έχει ολόκληρους θυλάκους ελεγχόμενους από το κεφάλαιο και τους διεθνείς μηχανισμούς επιτήρησης, σε κανένα βαθμό δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως έχει από το λαϊκό κίνημα. Δεν είναι σε κανένα βαθμό ένα ουδέτερο εργαλείο, αλλά μηχανισμός που μπορεί να λειτουργήσει ανταγωνιστικά σε μια κατεύθυνση επαναστατικού μηχανισμού. Ακόμη περισσότερο, η ταύτιση της αριστερής στρατηγικής με την αριστερή διακυβέρνηση ενέχει τον κίνδυνο να αναπαράγει μια λογική ανάθεσης και αναμονής από το κράτος, ενώ βασικό στοιχείο οποιασδήποτε επαναστατικής κατεύθυνσης οφείλει να είναι η επικέντρωση πρώτα και κύρια στην μαζική κινητοποίηση, δράση, επινοητικότητα και πρωτοβουλία των ίδιων των μαζών. Είναι σαφές ότι μέσα στην υλικότητα του κράτους και των στρατηγικών που παράγονται εκεί υπάρχει ένα πλεόνασμα ισχύος των αστικών δυνάμεων, το οποίο δεν μπορεί να απαντηθεί παρά μόνο με την ύπαρξη, έξω από το κράτος, ενός ισχυρού, αυτόνομου και διεκδικητικού λαϊκού κινήματος και ισχυρών θεσμών λαϊκής αυτοοργάνωσης και πάλης. Την ίδια στιγμή τα όσα ζήσαμε τους περασμένους μήνες έδειξαν την μεγάλη ικανότητα αντεπίθεσης, πίεσης, τρομοκρατίας, σαμποταρίσματος που έχουν οι δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, με αποκορύφωμα τις μέρες του δημοψηφίσματος όπου είχαμε ανοιχτή επέμβαση των διεθνών οργανισμών, εκβιασμό των τραπεζών, χυδαία προπαγάνδα των καναλιών και ανοιχτή τρομοκρατία των εργοδοτών. Οποιαδήποτε αναμέτρηση με το ερώτημα της εξουσίας θα πρέπει εξ αρχής να είναι έτοιμη να συγκρουστεί με αυτές τις αντεπιθέσεις, χωρίς αυταπάτες συνεργασίας με μερίδες του κεφαλαίου και προφανώς και με ετοιμότητα για μη περιορισμό στα όρια της ισχύουσας νομιμότητας.

16. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι αποτελεί λύση και η λογική που λέει ότι η επανάσταση θα είναι απλώς η προέκταση μιας εξεγερσιακής ακολουθίας

τύπου «Οκτώβρη». Αφήνοντας κατά μέρος το γεγονός ότι οι υπαρκτές επαναστατικές νικηφόρες διαδικασίες του 20^{ου} αιώνα ήταν πιο περίπλοκες πρέπει να αναλογιστούμε ότι σήμερα δεν μπορούμε τόσο εύκολα να φανταστούμε μια κατάρρευση του κράτους όπου οι επαναστατικές δυνάμεις θα σπεύσουν να καλύψουν το κενό. Επομένως, η διαδικασία θα είναι αναγκαστικά πολύ πιο περίπλοκη και μέσα σε οριακές συνθήκες θα μπορούσε ακόμη και μια κοινοβουλευτική νίκη να αποτελέσει την αφετηρία υπό την προϋπόθεση ότι θα συνδυαστεί με μια σύγχρονη στρατηγική λαϊκής εξουσίας. Το χειρότερο είναι ότι η επίκληση με αυτόν τον τρόπο της επανάστασης ενέχει τον κίνδυνο να καταλήξει είτε στην θέση ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει τώρα, εφόσον «δεν είναι ώριμες οι συνθήκες», είτε στην διάκριση ανάμεσα σε επαναστατική διαδικασία και «αριστερή διακυβέρνηση». Στην πραγματικότητα σήμερα η επίκληση της «επανάστασης» από τμήματα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είναι στην πραγματικότητα άλλοθι για την απροθυμία αναμέτρησης με την επαναστατική στρατηγική.

17. Την ίδια στιγμή δεν μπορεί να δώσει διέξοδο η λογική της «αντιπολιτικής» που επικεντρώνει στα κινήματα και στην άμεση δράση «από τα κάτω» παραχωρώντας ουσιαστικά χώρο σε αστικές και ρεφορμιστικές λογικές. Σε πείσμα πρόσφατων απόψεων οφείλουμε να επιμείνουμε ότι η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από μια κοινωνική συμμαχία με ηγεμονικό ρόλο των δυνάμεων της εργασίας εξακολουθεί να αποτελεί την αναγκαία συνθήκη για την αλλαγή της κοινωνίας.

18. Απέναντι σε όλα αυτά εμείς θεωρούμε ότι για κοινωνικούς σχηματισμούς που αντιμετωπίζουν μια βαθιά «οργανική κρίση» όπως η Ελλάδα και όπου έχει υπάρξει μια σημαντικά παρακαταθήκη λαϊκής κινητοποίησης, αφετηρία μιας επαναστατικής στρατηγικής μπορεί να είναι μια σύγχρονη εκδοχή δυαδικής εξουσίας που να συνδυάζει την αριστερή κυβέρνηση, με το μεταβατικό πρόγραμμα και ισχυρές μορφές λαϊκής εξουσίας από τα κάτω, με την μορφή πρακτικών αυτοοργάνωσης, εργατικού ελέγχου, αυτοδιαχείρισης, εναλλακτικών δικτύων, αλληλεγγύης, αυτοάμυνας. Μια τέτοια διαδικασία αναγκαστικά άνιση, και κατά πάσα πιθανότητα όχι απαραίτητα «ειρηνική», ιδίως από τη στιγμή που θα περιλαμβάνει και την ρήξη με το πλέγμα των

ιμπεριαλιστικών σχέσεων επικυριαρχίας, μπορεί να ανοίξει το δρόμο για σύγχρονη διαδικασία σοσιαλιστικού μετασχηματισμού. Προϋπόθεση, όμως, για να μπορούμε να λέμε ότι μπορεί να τεθεί το ζήτημα της κυβέρνησης και της εξουσίας είναι ακριβώς η κλιμάκωση των αγώνων και των συγκρούσεων, η ισχυροποίηση του λαϊκού κινήματος, το ξεδίπλωμα αυτόνομων πρακτικών και θεσμών των εργατικών και λαϊκών μαζών, η κρίση πλευρών της αστικής ηγεμονίας και η προγραμματική εμβάθυνση των βασικών πλευρών του μεταβατικού προγράμματος σε σοσιαλιστική κατεύθυνση. Σήμερα, στην ιδιαίτερη ελληνική συγκυρία, η ριζοσπαστική Αριστερά δεν μπορεί απλώς να αντιπαρατάσσει στην μνημονιακή διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ το αίτημα της «αριστερής κυβέρνησης», αλλά ένα συνολικότερο πολιτικό σχέδιο για την ανασυγκρότηση των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων ως συλλογικό υποκείμενο, την επεξεργασία μιας συνολικής εναλλακτικής με επίκεντρο το μεταβατικό πρόγραμμα και τον παραγωγικό μετασχηματισμό, την οικοδόμηση ισχυρών αυτόνομων θεσμών του λαϊκού κινήματος, ως διαμόρφωση όρων ώστε να τεθεί ξανά θέμα εξουσίας. Σε τελική ανάλυση, ήταν αυτή η διάσταση που έκανε πραγματικά διαφορετικά και πρωτοπόρα τα λατινοαμερικάνικα παραδείγματα από π.χ. τις τραγικές εμπειρίες συμμετοχής της Αριστεράς στη διακυβέρνηση στην Ευρώπη, και γι' αυτό είναι επιτακτικό να μελετήσουμε την εμπειρία και τα συμπεράσματα που βγαίνουν από αυτή. Όλα αυτά μπορούν να συμπυκνωθούν στη στρατηγική για μια κυβέρνηση που δεν απλώς αριστερή, αλλά «κυβέρνηση των εργαζομένων και του λαού», με αυξημένη λαϊκή συμμετοχή και εργατικό έλεγχο, τόσο στο πρόγραμμα όσο και στην εφαρμογή του, μια οργανική σχέση των «από κάτω» με την άσκηση της εξουσίας σε μια διαδικασία διαρκών ρήξεων και μετατοπίσεων.

19. Μια τέτοια διαδικασία απαιτεί πολύ ανώτερο επίπεδο προγραμματικής επεξεργασίας. Όσο αναντικατάστατη και εάν είναι ως αφετηρία για οποιαδήποτε προοδευτική έξοδο από την κρίση η έξοδος από ευρώ/ΕΕ, η παύση πληρωμών στο χρέος, η έκδοση εθνικού νομίσματος και η αύξηση της δημόσιας δαπάνης, εντούτοις ο «αριστερός κενσινιανισμός» δεν εξαντλεί το αριστερό πρόγραμμα. Ένα σύγχρονο αριστερό πρόγραμμα δεν μπορεί να είναι η επιδίωξη «ανάπτυξης» αλλά ένας βαθύτερος κοινωνικός μετασχηματισμός με άξονες τη δημόσια ιδιοκτησία, την αυτοδιαχείριση και τον

εργατικό έλεγχο, σε μια διαδικασία που οφείλει να αξιοποιήσει ως «πειραματική μορφή» την τρέχουσα εμπειρία από τα πειράματα αυτοδιαχείρισης και αλληλεγγύης αλλά και από τη γνώση που σωρεύουν οι αγωνιστές μέσα από τη δράση στο κίνημα. Με αυτή την έννοια, το στοιχείο της σύγχρονης σοσιαλιστικής κατεύθυνσης, δεν είναι κάτι που θα έρθει μετά την εφαρμογή του «προοδευτικού προγράμματος», όπως ήθελε μια κλασική θεωρία σταδίων, αλλά στοιχείο που οφείλει να διαπερνά εξαρχής τη διαδικασία.

20. Ωστόσο, η δυνατότητα αναμέτρησης με αυτά τα ερωτήματα αλλά και η παρέμβαση στον ταξικό συσχετισμό δύναμης απαιτεί σήμερα μια διαδικασία ανασύνθεσης που αφορά τόσο το κοινωνικό όσο και το πολιτικό υποκείμενο αλλά και της διαλεκτικής τους. Σε ό,τι αφορά την ανασύνθεση του κοινωνικού υποκειμένου αυτή δεν μπορούμε να τη δούμε απλώς ως την ενίσχυση της ταξικής πτέρυγας ή των ριζοσπαστικών τάσεων αλλά ως την ανασύνθεση συλλογικών πρακτικών που σε μεγάλο βαθμό απουσιάζουν. Αυτό αφορά πρώτα και κύρια την τολμηρή αναμέτρηση με το ερώτημα της συλλογικής εκπροσώπησης του κόσμου της ανεργίας, της επισφάλειας και της εργασιακής περιπλάνησης: ίδρυση νέων συνδικάτων ή μετασχηματισμός ήδη υπάρχοντων στην κατεύθυνση του να μπορούν να ανασυνθέτουν τη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη, δίκτυα δράσης και διεκδίκησης των ανέργων, σύγχρονες μορφές εργατικής αλληλεγγύης συμπαράστασης, σύγχρονες μορφές εργατικής ενότητας σε τοπικό επίπεδο, σύγχρονες μορφές κινητοποίησης ενάντια στην αυθαιρεσία, καμπάνιες ενάντια σε εταιρείες, νέες μορφές εκπροσώπησης των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, νέες μορφές αξιοποίησης της τοπικής δράσης ως μορφή απεύθυνσης σε αυτά τα κομμάτια εργαζομένων. Αφορά, επίσης, τις νέες μορφές ανυπακοής και σύγκρουσης και με τα νέα φορομπηχτικά μέτρα αλλά και τον κίνδυνο των εξώσεων και των πλειστηριασμών που απαιτούν δίκτυα αλληλεγγύης, υποστήριξης και κινητοποίησης και σε τοπικό επίπεδο και κεντρικά. Αφορά τις νέες μορφές οργάνωσης της νεολαίας σε κεντρικό και τοπικό επίπεδο που να υπερβαίνουν τα όρια συγκρότησης της σπουδάζουσας νεολαίας. Αφορά το ακόμη μεγαλύτερο ξεδίπλωμα πρακτικών αλληλεγγύης και το συντονισμό τους, με παράλληλη πάλη ώστε να μην χάνουν τον πολιτικό χαρακτήρα τους αλλά και

τη δυνατότητα να είναι χώροι ευρύτερου πειραματισμού για εναλλακτικές μορφές κοινωνικής οργάνωσης. Αφορά ακόμη τα τοπικά κινήματα και τις δράσεις για το περιβάλλον και τους ελεύθερους χώρους. Τέλος, αφορά την προσπάθεια για μορφές οργάνωσης και κινητοποίησης σε τοπικό επίπεδο, που να δοκιμάζουν μορφές σύγχρονης λαϊκής δημοκρατίας, όπως είναι οι λαϊκές συνελεύσεις, μορφές ιδιαίτερα σημαντικές γιατί ως ένα βαθμό υπερβαίνουν τη διάκριση ανάμεσα σε κοινωνικό και πολιτικό, επιτρέποντας και μεγαλύτερο βαθμό πολιτικοποίησης των ίδιων των λαϊκών τάξεων.

21. Σε ό,τι αφορά την ανασύνθεση του πολιτικού υποκειμένου αυτή δεν μπορεί παρά να πάρει την μορφή του μέτωπου. Το μέτωπο εξακολουθεί να είναι η στρατηγική μορφή για την άσκηση πολιτικής μέσα στη σημερινή συγκυρία γιατί επιτρέπει τη διαλεκτική της ανασύνθεσης ανάμεσα σε διαφορετικές εμπειρίες, ιδεολογικές αφετηρίες, πρακτικές, ευαισθησίες, ρεύματα. Όμως, αυτό σημαίνει ότι κάνουμε αποτίμηση από τη μέχρι τώρα εμπειρία των μετώπων που λειτούργησαν, των ελλειμμάτων που είχαν, του μικρού βαθμού στον οποίο ήταν δημοκρατικά, τον τρόπο που δεν λειτουργούσαν ως πεδίο σύνθεσης, αλλά και τον τρόπο που ειδικά στο ΣΥΡΙΖΑ η προοπτική κυβερνητικής εξουσίας οδήγησε σε αντιδημοκρατική μετάλλαξη και σε απόσπαση της ηγετικής ομάδας από τη βάση. Όμως, πέρα από το θέμα της δημοκρατίας το βασικό είναι να δούμε με τι τρόπο μπορεί όντως ένα μέτωπο να είναι εργαστήριο παραγωγής πολιτικής και προγράμματος και φορέας μιας νέας πολιτικοποίησης που να στηρίζεται στην συμμετοχή των ίδιων των αγωνιστών, τη γνώση, την επινοητικότητα τους, τις εμπειρίες των αγώνων. Βασική πλευρά ενός τέτοιου μετώπου δεν μπορεί παρά να είναι η προσπάθεια για μια ενότητα των δυνάμεων της εργασίας, των τμημάτων του συλλογικού εργαζόμενου σε όλο τους τον πλούτο σε ρήξη με την κυριαρχία των μικροαστικών στρωμάτων που σφραγίζει τις περισσότερες εκδοχές της Αριστεράς σήμερα.

22. Το αριστερό και ριζοσπαστικό μέτωπο αναγκαστικά θα είναι αντιφατικό αλλά θα πρέπει στο εσωτερικό του να μπορεί να έχει μια «διαλεκτική της ηγεμονίας» σε επαναστατική κατεύθυνση. Αυτό σημαίνει ότι σήμερα είναι πάρα πολύ σημαντικό να υπάρξει εκείνη η στρατηγική κατεύθυνση που

μπορεί να συνδυάζει την εργατική αναφορά, την επαναστατική προοπτική, τον αντιιμπεριαλισμό, την γραμμή μαζών, τον εργατικό διαφωτισμό, την πάλη για την ηγεμονία. Αυτή η στρατηγική κατεύθυνση που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί παρά μόνο ως κομμουνιστική. Χωρίς μια ισχυρή σύγχρονη κομμουνιστική τάση στο εσωτερικό του, οποιαδήποτε προσπάθεια για το Αριστερό Μέτωπο θα είναι υπό διαρκή διακύβευση ως προς το στρατηγικό προσανατολισμό, ιδίως εάν τέτοιο μέτωπο πρόκειται να αναμετρηθεί και με το ερώτημα της εξουσίας.

23. Με αυτό τον τρόπο πρέπει να δούμε τις επιλογές που κάναμε το προηγούμενο διάστημα. Από τη στιγμή, που υπήρξε η διάσπαση στο ΣΥΡΙΖΑ και υπήρχε ένα μεγάλο τμήμα που έφευγε προς τα αριστερά με ένα πρόγραμμα το οποίο επικέντρωνε στη ρήξη με το ευρώ και το χρέος, ήταν ευθύνη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς να κάνει τολμηρή μετωπική πολιτική και να εμπλακεί σε μια ενωτική διαδικασία. Δυσκολίες και προβλήματα το ξέραμε ότι θα υπήρχαν αλλά το ερώτημα είναι εάν απέναντι σε αυτή την πρόκληση θα παρεμβαίναμε, μια παρέμβαση που εάν γινόταν με μαζικούς όρους θα μπορούσε να διαμόρφωνε άλλο συσχετισμό. Εμείς τολμήσαμε και πήραμε την ευθύνη, με όλα τα προβλήματα, από το να πούμε ότι «δεν υπάρχουν όροι» και να συνεχίσουμε στη λογική του «business as usual». Άλλωστε, ο συντηρητισμός της πλειοψηφίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτυπώνεται και στον τρόπο που σήμερα αρνείται προκαταβολικά κάθε δυνατότητα ευρύτερου μετώπου, εμμένοντα στη λογική της ενότητας των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και μόνο. Ένδειξη στρατηγικής αμηχανίας της πλειοψηφίας της σημερινής ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ο τρόπος που ουσιαστικά κλείνει τη συζήτηση για το μέτωπο και συνολικά για την επανίδρυση της Αριστεράς ως δύναμης ανατροπής επιμένοντας ότι το μόνο που υπάρχει είναι η «κοινή δράση» και η οποία σε ορισμένες περιπτώσεις ορίζεται με αρκετά σχεταριστικό τρόπο. Με αυτή την έννοια θεωρούμε επιλογή ευθύνης και προοπτικής την επιλογή να εμπλακούμε με τη διαδικασία της ΛΑΕ. Επιτρέπει να συναντηθούμε με ένα ευρύτερο δυναμικό, να συμβάλουμε στην ανασύνθεση ευρύτερων διεργασιών μέσα στην Αριστερά, να δώσουμε τη μάχη για το αριστερό μέτωπο και για τη συνάντηση

όλων των ρευμάτων της Αριστεράς του άλλου δρόμου, να προωθήσουμε την υπόθεση της ανασύνθεσης της κομμουνιστικής Αριστεράς.

24. Ωστόσο, δεν παραβλέπουμε ούτε την αντιφατικότητα της ΛΑΕ ούτε τα προβλήματα που τη διαπερνούν: γραφειοκρατική λογική, προβληματικές πρακτικές στο συνδικαλιστικό και την Τοπική Αυτοδιοίκηση και συνεργασίες με τμήματα του κυβερνητικού συνδικαλισμού και του αυτοδιοικητικού προσωπικού του ΣΥΡΙΖΑ, υποτίμηση της προγραμματικής δουλειάς, προσπάθεια ενός προτύπου κλασικής κομματικής παρέμβασης και συγκρότησης που δεν ταιριάζει σε ένα σύγχρονο μέτωπο-εργαστήριο, αδυναμία επικοινωνίας με κρίσιμες κοινωνικές κατηγορίες και κύρια τη νεολαία, πρόκριση μιας περισσότερο κοινοβουλευτικής αντίληψης της πολιτικής. Με αυτές τις πλευρές και πρακτικές αναμετριάμαστε καθημερινά.

25. Η ΛΑΕ πρέπει να συγκροτηθεί σε δημοκρατική βάση και να αποτελέσει πόλο συσπείρωσης αγωνιστών συμβάλλοντας αποφασιστικά και στην ανάπτυξη αγώνων και στην προγραμματική επεξεργασία. Κομβικό είναι να μπορέσει να γίνει σημείο αναφοράς και όλων των κομματιών τα οποία σήμερα απελευθερώνει η κρίση και δεξιά μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ. Απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσει να παίξει αυτό το ρόλο είναι να συγκροτηθεί με πραγματικά δημοκρατικό τρόπο, να μπορέσει να παρέμβει στα κοινωνικά κινήματα με λογική ταξική και αγωνιστική, σπάζοντας τους δεσμούς με τη γραφειοκρατία και τον κυβερνητικό συνδικαλισμό, να πάρει πρωτοβουλίες κοινής δράσης και διαλόγου των ριζοσπαστικών αριστερών δυνάμεων. Κρίσιμη πλευρά να πάρει διαζύγιο με τη θεωρητική και προγραμματική τεμπελιά και να βαθύνει την προγραμματική της συγκρότηση. Είναι ανάγκη επίσης να κατοχυρώσει άλλους όρους δημόσιας παρουσίας, παρέμβασης και επικοινωνίας που να μην αποπνέουν παραδοσιακή επαγγελματική κομματική πολιτική των μηχανισμών, αλλά να έχουν μια φυσιογνωμία με την οποία θα μπορεί να ταυτίζεται ο κάθε κοινωνικός αγωνιστής. Σε αυτό μπορεί να συμβάλει τόσο η δημοκρατική συγκρότηση σε όλα τα επίπεδα, όσο και η συλλογικότητα στην ηγεσία και την εκπροσώπηση. Ωστόσο, η ΛΑΕ δεν εξαντλεί την υπόθεση του μετώπου. Είναι ένα βήμα σε αυτή την κατεύθυνση και έχει τη δυνατότητα να έχει σημαντικό ρόλο. Αλλά η υπόθεση της

διαμόρφωσης του μετώπου απαιτεί σήμερα ευρύτερες και βαθύτερες ανασυνθέσεις, μια διαλεκτική της μεταβατικότητας και της αυτο-υπέρβασης ακόμη και για την ίδια τη ΛΑΕ. Όλα αυτά δεν μπορούν να γίνουν εργαστηριακά αλλά σε συνάρτηση και με τις εξελίξεις μέσα στο μαζικό κίνημα. Η επιστροφή των μαζικών αγωνιστικών συλλογικών πρακτικών και συνολικά η επιστροφή της αυτοπεποίθησης στο λαό ότι μπορεί να έχει αποτελέσματα με τη δράση του θα δώσει και άλλη πνοή στην υπόθεση της μετωπικής πολιτικής. Αντίστροφα, εάν συνεχιστεί ο σημερινός αρνητικός συσχετισμός μέσα στο κίνημα, τότε θα δυσκολεύει και η υπόθεση του μετώπου. Σε κάθε περίπτωση είναι σημαντικό η πορεία προς τη Συνδιάσκεψη της ΛΑΕ να μπορεί να συνδυάζεται με τη συνεχή και μόνιμη προσπάθεια για ένα πεδίο διαλόγου και κοινών πρωτοβουλιών με άλλες δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Ουσιαστικά, η ΛΑΕ έχει την ευκαιρία αλλά και την ευθύνη να ανοίξει αυτό το διάλογο και να τον σφραγίσει. Από τη μεριά αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη να υπάρξει μέσα στη ΛΑΕ μια ισχυρή αριστερή πτέρυγα που να πιέζει για να βαθαίνει η προγραμματική συγκρότηση αλλά και η κινηματική αποτελεσματικότητα και να συμβάλει στον παίρνονται πρωτοβουλίες για ακόμη μεγαλύτερο άνοιγμα του διαλόγου με άλλες αριστερές ριζοσπαστικές τάσεις. Σε αυτή θέλουμε να συμβάλουμε συντονίζοντας τις δυνάμεις μας με άλλες ριζοσπαστικές τάσεις μέσα στη ΛΑΕ. Είναι σαφές ότι σε ένα μέτωπο πλατύτερο και περισσότερο αντιφατικό απαιτείται βαθύτερη συγκρότηση και πολιτικοποίηση και αποτελεσματικότερος σχεδιασμός ακριβώς για να μπορούμε να πολώνουμε τις αντιφάσεις σε μια αγωνιστική και αριστερή κατεύθυνση.

26. Όλα τα παραπάνω σημαίνουν τις ακόλουθες κατευθύνσεις για τη Λαϊκή Ενότητα:

- Ζωντανή λειτουργία των τοπικών επιτροπών, που να μπορούν όχι απλώς να έχουν δημοκρατική λειτουργία στο εσωτερικό τους αλλά και να σκέφτονται πολιτικά, να συμβάλλουν στην διαμόρφωση της γενικής γραμμής, να παράγουν κατεύθυνση και πρωτοβουλίες για το χώρο τους και να αποτελούν αγωνιστικά σημεία αναφοράς.

- Πειραματισμός με ενδιάμεσα όργανα που να μην ακολουθούν το κλασικό μοντέλο των κομματικών ιεραρχιών αλλά να μπορούν να λειτουργούν σε συνεχή ανάδραση και τροφοδότηση από την βάση.
- Πραγματική πολιτική λειτουργία των κεντρικών οργάνων και όχι διάχυση της πολιτικής απόφασης στην καθημερινή λειτουργία του δυνάμει «μηχανισμού».
- Συλλογική και συμμετοχική διαχείριση της δημόσιας παρουσίας, της παρουσίας στα ΜΜΕ, της διαμόρφωσης πρακτικών ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης.
- Πρωτοβουλίες διεθνούς διαλόγου για την αριστερή στρατηγική με πρώτη ευκαιρία την προσπάθεια για διεθνές αντι-ΕΕ φόρουμ στην Αθήνα την επόμενη χρονιά.

27. Σήμερα μπορούμε να δούμε τα ακόλουθα ρεύματα να ξεδιπλώνονται μέσα στο τοπίο της Αριστεράς:

- Σε ό,τι αφορά το οργανωμένο δυναμικό του ΣΥΡΙΖΑ εκτιμούμε ότι θα επιταχυνθούν διαδικασίες μετάλλαξης του οργανωμένου ΣΥΡΙΖΑ σε ένα ανοιχτά σοσιαφιλελεύθερο κόμμα. Με αυτή την έννοια δεν έχει νόημα η αναφορά στο ΣΥΡΙΖΑ ως εντασσόμενο στα όρια της Αριστεράς. Το δυναμικό που αναφέρεται όντως στην Αριστερά, εάν όντως έχει παραμείνει μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ, σύντομα ή θα αναγκαστεί στην έξοδο ή θα συμμορφωθεί στη νέα κατάσταση

- Σε ό,τι αφορά το χώρο της ΛΑΕ είναι σαφές ότι η κατάσταση παραμένει αντιφατική. Το δυναμικό του Αριστερού Ρεύματος είναι σημαντικό και ιδίως σε τοπικό επίπεδο έχει σημαντικές αριστερές αναζητήσεις αλλά από την άλλη υπάρχουν, ιδίως σε μεσαία και ανώτερα στελέχη έντονα στοιχεία μιας γραφειοκρατικής και μεταρρυθμιστικής λογικής. Από την άλλη, το Κόκκινο Δίκτυο αποτελεί μια ριζοσπαστική αριστερή τάση, αλλά κάποιες στιγμές υποτιμά τη σημασία της αντι-ευρώ και αντι-ΕΕ τοποθέτησης προς όφελος μιας κλασικής λογικής αντι-λιτότητας. Άλλα κομμάτια από το ΣΥΡΙΖΑ έχουν μια μεγαλύτερη αναζήτηση ως προς το τι θα όριζε μια σύγχρονη εκδοχή ριζοσπαστισμού. Οι τάσεις της ΛΑΕ που προέρχονται από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ -

ΜΑΡΣ έχουν μεγάλη ευθύνη να μπορέσουν να συμβάλλουν στη συνολικότερη διαδικασία και το ριζοσπαστικό αναπροσανατολισμό της Λαϊκής Ενότητας.

- Υπάρχει ένα ευρύ φάσμα αγωνιστών με προέλευση από το ΣΥΡΙΖΑ που αυτή τη στιγμή δεν έχει μια άμεση κομματική ένταξη ή συμμετέχει στις διάφορες δικτυώσεις που αναδύονται. Εδώ συναντάμε και τις επιπτώσεις της ήττας αλλά και μεγάλες και σημαντικές αριστερές αναζητήσεις. Έχει μεγάλη σημασία τόσο εμείς όσο και η ΛΑΕ να κάνουν συστηματική δουλειά σε αυτή την κατεύθυνση και να βαθύνει ο διάλογος με αυτό το δυναμικό αλλά και να απαντηθεί η προσπάθεια να κρατηθεί μακριά από τη μετωπική διαδικασία ή να παραμείνει σε κάποιου είδους δορυφορική σχέση προς το ΣΥΡΙΖΑ. Κομβικό σημείο εδώ να μην αφήσουμε την αναπόφευκτη μελαγχολία από την ήττα να μην μετατραπεί σε μαζική τάση παραίτησης, αλλά να πάρει τη μορφή της ενεργοποίησης και στην οικοδόμηση αντιστάσεων και στη συμβολή σε διαδικασίες ανασύνθεσης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής κατεύθυνσης.

- Υπάρχει το δυναμικό της διαφοροποίησης από το ΚΚΕ, με τη μορφή των δύο συλλογικοτήτων του Εργατικού Αγώνα και του Συλλόγου «Γ. Κορδάτος». Εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα δυναμικό με κομμουνιστική αναφορά αλλά και μετωπική λογική, παρά τις ιδεολογικές αντιφάσεις που γεννά η αναφορά του σε μια περισσότερο «αντιμονοπωλιακή» λογική. Έχει μεγάλη σημασία αυτό το δυναμικό να εμπλακεί με την κουβέντα για το αναγκαίο μέτωπο, ιδίως από τη στιγμή που φαίνεται να θέλει να προχωρήσει σε μια μεγαλύτερη και αποφασιστικότερη ρήξη με το ίδιο το ΚΚΕ και άρα να μπορεί να στηρίξει μετωπικές και ενωτικές πρωτοβουλίες. Την ίδια στιγμή έχει ενδιαφέρον ο τρόπος που αναφέρεται στην ανάγκη μιας κομμουνιστικής κατεύθυνσης, έστω και εάν το βλέπει περισσότερο ως διαδικασία ανασύνταξης ενός «καλού ΚΚΕ».

- Ο χώρος της σημερινής ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι σε μια αντιφατική κατάσταση. Είναι σαφές ότι οι δύο βασικές συνιστώσες, το ΝΑΡ και το ΣΕΚ ως προς την κεντρική γραμμή κάνουν αυτή τη στιγμή σχεταριστική αναδίπλωση, όπως φαίνεται από την τοποθέτηση για αδυναμία μετωπικής πολιτικής σε σχέση με τη ΛΑΕ. Αυτό αποτυπώνεται ήδη και στον πολιτικό τόνο εν μέρει και στην τακτική στα κοινωνικά μέτωπα. Εδώ η μετωπική πολιτική ουσιαστικά υποκαθίσταται από τη λογική της ενότητας μόνο του ιστορικού χώρου της επαναστατικής Αριστεράς. Ωστόσο, πρέπει να σημειώσουμε ότι υπάρχουν και

άλλες τάσεις και ρεύματα μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και στο εσωτερικό των συνιστωσών της, που έχουν παρ' όλες τις αντιφάσεις του μια γραμμή που αντιλαμβάνεται τη σημασία τομών στη μετωπική πολιτική αλλά και συνολικά της φυσιογνωμίας της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Έχουμε μεγάλη ευθύνη να εξασφαλίσουμε ότι η ΛΑΕ συνεχίζει και επιμένει σε μια μετωπική πολιτική αρχήν αλλά και ταυτόχρονα να αναζητούμε τρόπους και δρόμους επικοινωνίας με ένα ευρύτερο δυναμικό.

- Όμως, το πιο βασικό είναι πέρα από τις οργανωμένες δυνάμεις υπάρχει ένα ευρύτερο δυναμικό, με διαφορετικές προελεύσεις αλλά μεγάλη και καθοριστική συμβολή στα κοινωνικά κινήματα της τελευταίας δεκαετία, σε μεγάλο βαθμό σχετικά νέο σε ηλικία (όχι παντού, στα κινήματα αλληλεγγύης κυριαρχούν και άλλες ηλικίες), δυναμικό με αναζήτηση και όρεξη, που σήμερα κοιτάζει με απογοήτευση το βομβαρδισμένο τοπίο της Αριστεράς και αναζητά όχι απλώς πολιτική «στέγη», αλλά έναν άλλο τρόπο να ασκείται πολιτική έξω και πέρα από τον παραδοσιακό. Η Αριστερά που θα μπορέσει να ανοίξει με αισιοδοξία τον επόμενο γύρο θα είναι ακριβώς η Αριστερά που θα μπορέσει να κερδίσει αυτό το δυναμικό και να δώσει διέξοδο στην αναζήτησή του.

28. Σε αυτό το φόντο είναι που πρέπει να δούμε και τη σημασία της πρωτοβουλίας για την οργάνωση κομμουνιστικής αναφοράς. Είναι σαφές ότι δεν μιλάμε ούτε και επιδιώκουμε απλώς μια ενοποίηση δυνάμεων αλλά το άνοιγμα μιας συζήτησης που να μπορέσει να συσπειρώσει ένα ευρύτερο δυναμικό και να συμβάλει στην συνολικότερη υπόθεση της επαναστατικής ανανέωσης της κομμουνιστικής προοπτικής. Ωστόσο, μπορούμε να αποτιμήσουμε μια σειρά από σημεία:

- Η επιλογή της ΑΡΑΣ να μην μπει στη διαδικασία δείχνει μια δυσκολία ως προς την ανάγκη τολμηρών υπερβάσεων σήμερα. Ωστόσο, εμείς πρέπει να επιμένουμε ότι η διαδικασία παραμένει ουσιωδώς και όχι μόνο τυπικά ανοιχτή για όποια τάση θέλει να συμμετέχει.

- Η μέχρι τώρα κοινή δράση με την Παρέμβαση έχει δείξει πραγματικές δυνατότητες σύνθεσης, κοινές αναζητήσεις αλλά και δυνατότητα να μάθουμε και από τη δική τους εμπειρία. Σημειώνουμε επίσης ότι σταδιακά οικοδομούνται και δεσμοί ανώτερης συντροφικότητας αλλά και διαπιστώνεται

ότι υπάρχει στις δύο οργανώσεις κοινό ήθος ως προς τη στράτευση και την αντίληψη της πολιτικής.

- Σε επίπεδο πολιτικών θέσεων και επιλογών εκτιμούμε ότι καταρχήν υπάρχουν όροι κοινού πλαισίου αλλά και κοινής εκτίμησης για τους όρους μιας σύγχρονης κομμουνιστικής δημοκρατικής πολιτικής λειτουργίας

- Ενθαρρυντικά είναι τα μηνύματα από άλλους συντρόφους και συντρόφισσες για το εγχείρημά μας και την ανάγκη να προχωρήσει η υπόθεση της νέας οργάνωσης. Ωστόσο, απέχουμε πολύ από το να μπορούμε να παρέμβουμε καταλυτικά στην ευρύτερη αναδυόμενη αναζήτηση μιας σύγχρονης κομμουνιστικής αναφοράς.

- Είναι ξεκάθαρο για εμάς ότι οι ανασυνθετικές διεργασίες, ειδικά στην περίοδο που διανύουμε, δεν τελειώνουν με την σύγκλιση δύο ή περισσότερων οργανώσεων, αλλά αφορούν ένα ευρύτερο δυναμικό και αυτό σημαίνει ότι το εγχείρημα που ανοίγουμε έχει έναν μεταβατικό χαρακτήρα

29. Η προγραμματική επεξεργασία στην προοπτική της νέας οργάνωσης χρειάζεται:

- Μεγαλύτερη εμβάθυνση στο ζήτημα των μεταλλάξεων και των αναδιαρθρώσεων του σύγχρονου καπιταλισμού.

- Αναλυτικότερη προσέγγιση των ζητημάτων που αφορούν το σύγχρονο ιμπεριαλισμό και τη διαλεκτική σχέση ανάμεσα στις εσωτερικές αντιθέσεις και ταξικές στρατηγικές και το πλέγμα των άνισων και ιεραρχικών σχέσεων μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, έτσι ώστε να αναδεικνύεται η σημασία που έχει σήμερα το αίτημα της εθνικής ανεξαρτησίας ως ένα βαθιά ταξικό αίτημα που εκπροσωπεί τις δυνάμεις της εργασίας και τα άλλα λαϊκά στρώματα στη σύγκρουσή τους και με την αστική τάξη και με τον ιμπεριαλισμό. Εκτιμούμε ότι η έννοια της εξάρτησης, με την έννοια της θεώρησης μιας εξαρτημένης αστικής τάξης που είναι ανίκανη να διαμορφώσει όρους αναπτυσσόμενης καπιταλιστικής οικονομίας, ή που είναι απλώς διαμεσολαβητής των επιλογών του «ξένου κεφαλαίου», ή που φέρνει τη «στρεβλή» ή «λειψή» ανάπτυξη δεν μπορεί σήμερα να περιγράψει τη διαλεκτική σχέση ανάμεσα σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο, ενώ ιστορικά συνδέθηκε με τη διεκδίκηση από την Αριστερά ότι μπορεί να είναι μια δύναμη που θα φέρει την «ομαλή» καπιταλιστική ανάπτυξη.

- Καλύτερη εκτίμηση για την κατάσταση της εργατικής τάξης, των άλλων στρωμάτων εργαζομένων, των μικροαστικών στρωμάτων και των όρων διαμόρφωσης ενός νέου ιστορικού μπλοκ.
- Εκτίμηση για την κατάσταση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, των θεσμών και των οργανώσεών του, των νέων θεσμών και πρακτικών που απαιτούνται, συμπεριλαμβανομένης και της αποτίμησης και σχεδιασμού της δικής μας εμπλοκής σε αυτό.
- Τοποθέτηση για τα ζητήματα μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής και πώς αυτή μπορεί να τεθεί σήμερα, συμπεριλαμβανομένου του μεταβατικού προγράμματος.
- Απαραίτητη πλευρά πρέπει να είναι και ειδικές θέσεις για το περιβάλλον και για το οικολογικό κίνημα αλλά και για την πάλη ενάντια σε όλες τις μορφές πατριαρχίας και σεξισμού.

30. Αντίστοιχα, η επεξεργασία του πλαισίου οργανωτικών αρχών μιας σύγχρονης κομμουνιστικής οργάνωσης χρειάζεται:

- Μεγαλύτερη έμφαση στα χαρακτηριστικά μιας ανοιχτής και δημοκρατικής λειτουργίας, βασισμένης πολύ περισσότερο στη ενεργό συμμετοχή των μελών και την πρωτοβουλία τους
- Εκτίμηση για το πώς μπορούμε να δούμε σήμερα τη διαλεκτική ανάμεσα στις νέες μορφές «δημοκρατίας του αγώνα» μέσα στο κίνημα (έμφαση στην οριζόντια δημοκρατία, στην ισηγορία, στην αποφυγή ιεραρχιών) και τις πολιτικές οργανωτικές μορφές είτε μιλάμε για το κόμμα είτε για το κίνημα.
- Μεγαλύτερη εμβάθυνση πάνω στο πώς μπορούμε να έχουμε μια οργανωτική και καθοδηγητική δομή που να περιλαμβάνει τη διαρκή ανάδραση με τη βάση, τη διαρκή δημοκρατική συζήτηση, την αποφυγή φαινομένων γραφειοκρατικοποίησης. Δεν αρκεί απλώς μια δημοκρατική εκδοχή του «κόμματος νέου τύπου».
- Μεγαλύτερη έμφαση στο μορφωτικό ρόλο και την διαμόρφωση όρων ηγεμονίας μέσα από τη συλλογική συμμετοχή στην θεωρητική παραγωγή.
- Κατοχύρωση θεσμών που να εξασφαλίζουν την πραγματική συλλογικότητα στην ηγεσία, την εναλλαγή στις θέσεις ευθύνης, το διαρκή έλεγχο και την πραγματική ανακλητότητα, την αποπροσωποποίηση της πολιτικής παρουσίας.

- Κατάκτηση μιας νέας ποιότητας συνειδητής στράτευσης και φυσιολογικής οργάνωσης με πλήρες άνοιγμα της εσωτερικής συζήτησης και εμπάθυνση της δημοκρατικής συγκρότησης αλλά και αναβάθμιση της ενότητας στη δράση στην βάση των συλλογικά καθορισμένων κατευθύνσεων.
- Αποτίμηση και γόνιμη αξιοποίηση της διεθνούς εμπειρίας.

31. Σε αυτή τη βάση εκτιμούμε ότι πρέπει η συνδιάσκεψη να αποφασίσει την εκκίνηση της ενωτικής διαδικασίας. Αυτό σημαίνει:

- παγίωση κοινών διαδικασιών και λειτουργιών, παρότι για ένα διάστημα οι δύο οργανώσεις θα έχουν και διακριτές διαδικασίες,
- κοινές παρεμβάσεις και κοινή έκδοση υλικού,
- κοινή στάση στα κινηματικά και πολιτικά ζητήματα,
- οργάνωση της ιδρυτικής διαδικασίας.

Η διαδικασία αυτή, σε κάθε φάση, βήμα και πλευρά της, είναι ανοιχτή, δημοκρατική και συντροφική. Με στόχο πάνω από όλα το χώνεμα της εμπειρίας, την αυτοκριτική αναμέτρηση με λάθη και ανεπάρκειες, την ανανέωση των θεωρητικών αναφορών και των πολιτικών κατευθύνσεων. Με προσπάθεια για διαμόρφωση ενός πραγματικού εργαστηρίου νέας πολιτικοποίησης. Γι' αυτό και επιδιώκουμε αυτός ο ανοιχτός χώρος διαλόγου για την κομμουνιστική Αριστερά και η διαδικασία συγκρότησής του να πλαισιωθεί και να συνδιαμορφωθεί από συντρόφους, αγωνιστές και τάσεις, είτε στο σύνολό του, είτε σε πλευρές του. Η αγωνία γι' αυτή την αναγκαία ανασύνθεση μιας σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής ενώνει όσες και όσους παίρνουμε αυτή την πρωτοβουλία για να υπάρξει ένας αναγκαίος χώρος διαλόγου και μια διαδικασία συγκρότησης για την κομμουνιστική Αριστερά. Ξέρουμε, όμως, ότι αυτή την αγωνία τη μοιραζόμαστε με πολλούς άλλους, νέους και παλιούς, αριστερούς και κομμουνιστές, γνωστούς και άγνωστους, οργανωμένους και ανένταχτους. Γι' αυτό και δεν μας ενδιαφέρει να συνδιαμορφώσουμε μια ακόμη πολιτική τάση ή ομάδα αλλά μια πραγματική πολιτική διαδικασία για τη διαμόρφωση μιας σύγχρονης κομμουνιστικής οργάνωσης. Η ιδρυτική διαδικασία δεν πρέπει να είναι ούτε βιαστική ούτε να περιοριστεί στις δύο οργανώσεις. Πρέπει να ξεκινήσει μια πραγματική «Συντακτική διαδικασία για τη νέα οργάνωση», όπου να προσκληθεί το μεγαλύτερο δυνατό δυναμικό να συνεισφέρει, με δημόσιο και

ανοιχτό χαρακτήρα, με γραπτό και ηλεκτρονικό διάλογο, διαδικασία που θα συντονίζει κοινό συντονιστικό όργανο με συμμετοχή και από τις δύο οργανώσεις και ανένταχτους αγωνιστές που θέλουν να εμπλακούν σε αυτή τη διαδικασία. Αποκορύφωμα αυτής της διαδικασίας η ιδρυτική συνδιάσκεψη/συνέδριο της νέας οργάνωσης. Στόχος μας πρέπει να είναι αυτή η διαδικασία να μπορέσει να είναι ένα πραγματικό γεγονός μέσα στην Αριστερά, να αποτελέσουμε έναν πόλο ελπίδας για όλες και όλους εκείνους που επιδιώκουν μια περισσότερο στρατηγική τοποθέτηση. Γι' αυτό το λόγο και πρέπει ήδη από τώρα να εντατικοποιηθούν οι επαφές, οι συζητήσεις και τα ανοιχτά καλέσματα και με οργανωμένες τάσεις, συλλογικότητες και ρεύματα, ανένταχτους αγωνιστές, διανοομένους κ.λπ. Σε όλη αυτή την πορεία η συνυπογραφή κειμένων και η κοινή στάση και παρουσία σε όλα τα επίπεδα, όπως και η ύπαρξη κοινού συντονιστικού/καθοδηγητικού κέντρου, θα εξασφαλίζουν ότι λειτουργούμε όλο και πιο ενιαία όλο και πιο συντονισμένα.

32. Στη βάση των ανωτέρω παρατηρήσεων και προκειμένου η οργάνωση να έχει την ουσιαστικότερη δυνατή συμβολή στην αναγκαία σήμερα δημιουργία ενός νέου πολιτικού υποκειμένου σε κομμουνιστική κατεύθυνση (όχι απλώς ως προς την πολιτική γεωμετρία αλλά πρώτα και κύρια ως προς το περιεχόμενο και τη φυσιογνωμία) αποφασίζουμε να συγκροτηθούν με ευθύνη του νέου ΚΣΟ θεματικές επιτροπές οι οποίες και θα συγκεντρώσουν και κωδικοποιήσουν εντός 2μήνου τις δικές μας επεξεργασίες και συμβολές στις ανωτέρω θεματικές.

- Ιμπεριαλισμός και επαναστατική στρατηγική
- Εργατικό κίνημα / ανεργία / επισφάλεια
- Φεμινιστικό κίνημα / έμφυλες σχέσεις / ΛΟΑΤ
- Οικολογία
- Νεολαία
- Οργανωτικό.
- Εκπαίδευση
- Συνοικίες

Οι επιτροπές αυτές θα είναι ανοιχτές σε όλες και όλους τους συντρόφους που θα εκδηλώσουν σχετικό ενδιαφέρον και θα πρέπει έως τα τέλη Γενάρη να

έχουν καταθέσει στα τομεακά συντονιστικά και τις οργανώσεις πόλης τις αντίστοιχες επεξεργασίες ώστε με ευθύνη των τελευταίων να γίνει συζήτηση σε όλους τους πυρήνες. Στόχος αυτής της διαδικασίας είναι οι τελικές αποφάσεις / κείμενα συμβολής που θα καταθέσει το ΚΣΟ στις κοινές διαδικασίες να έχει εμπλέξει το μέγιστο δυνατό αριθμό συντρόφων και το σύνολο των οργάνων μας. Θεωρούμε ότι αυτή η μεθοδολογία εγγυάται ότι θα πάμε κοινές διαδικασίες για την νέα οργάνωση με τους καλύτερους δυνατούς όρους και έχοντας αναπτύξει στο μέγιστο βαθμό τις δικές μας θέσεις και προτάσεις συμβολής στην όλη διαδικασία.

33. Σε αυτή την κατεύθυνση προτείνουμε και δοκιμάζουμε στην πράξη μια συγκεκριμένη μεθοδολογία και διαδικασία στην πορεία για τη νέα οργάνωση:

(Α) Μέσα από συζήτηση με τους άλλους καταρχήν συμμετέχοντες στη διαδικασία για τη νέα οργάνωση διαμορφώνουμε δύο αρχικά «κοινά ντοκουμέντα προς διάλογο». Τα κείμενα αυτά δεν θα αποτελούν τις θέσεις για τη νέα οργάνωση αλλά θα αποτυπώνουν την αρχική συμφωνία και θα επιτρέπουν να προχωρήσει ο διάλογος και η απεύθυνση σε άλλες τάσεις και αγωνιστές. Γι' αυτό και πρέπει να συνδυάσουν την εμπάθυνση με την αποτύπωση ανοιχτών ερωτημάτων. Τα κείμενα αυτά πριν δημοσιοποιηθούν θα πρέπει να συζητηθούν και στο εσωτερικό της οργάνωσης.

(Β) Σε αυτή τη βάση βάζουμε μπροστά θεματικές διαδικασίες και συζητήσεις, με διαμόρφωση ομάδων εργασίας και συζήτηση σε τοπικό και κλαδικό επίπεδο αλλά και σε κοινά πανελλαδικά σώματα εργασίας κρίσιμων πλευρών μιας σύγχρονης κομμουνιστικής κατεύθυνσης, που να συνδυάζονται με εκτεταμένο δημόσιο διάλογο. Ενδεικτικοί άξονες τέτοιων επεξεργασιών που θα μπορούσαν να ενοποιηθούν σε 3 ή 4 θεματικές διημερίδες είναι οι ακόλουθοι:

- Για την εργατική τάξη, τις δυνάμεις της εργασίας και το εργατικό κίνημα σήμερα, για την κατάσταση και τις προοπτικές του λαϊκού κινήματος και του κινήματος νεολαίας
- Για το σύγχρονο καπιταλισμό και ιμπεριαλισμό
- Για την επαναστατική στρατηγική και τακτική και το μεταβατικό πρόγραμμα σήμερα

- Για το κομμουνιστικό κίνημα και την προοπτική του.
- Μεταναστευτικό / αντιρατσιστική πάλη / αντιφασισμός.
- Για την πάλη ενάντια στο σεξισμό
- Για την οικολογία
- Για το ερώτημα της οργάνωσης σήμερα και τη διαλεκτική κόμματος, μετώπου και κινήματος.

Η διαδικασία αυτή θα πρέπει να ολοκληρωθεί μέχρι το τέλος της άνοιξης και θα επιτρέψει να έχουμε πια το σώμα των κοινών θέσεων

(Γ) Με βάση ένα σώμα κοινών θέσεων πάνω σε αυτούς τους βασικούς άξονες ξεκινάει η διαδικασία και ο διάλογος για την ιδρυτική συνδιάσκεψη, με κοινές συζητήσεις όλου του δυναμικού σε κλαδικό και τοπικό επίπεδο, στους εν δυνάμει πυρήνες της νέας οργάνωσης.

(Δ) Πριν από την ιδρυτική συνδιάσκεψη της νέας οργάνωσης συγκαλείται πανελλαδικό σώμα της APAN για να αποφασίσει την αυτοδιάλυση στη νέα οργάνωση.

(Ε) Σε όλη αυτή τη διαδικασία διαμορφώνονται κοινή κεντρική αλλά και τοπικές συντονιστικές επιτροπές ώστε να μπορεί να οργανώνεται και ο διάλογος αλλά και η κοινή πολιτική δράση και παρέμβαση.

34. Στόχος όλης αυτής της προσπάθειας θα πρέπει να είναι μια οργάνωση που να δοκιμάζει να έχει πραγματική μια σύγχρονη κομμουνιστική αναφορά. Χρειαζόμαστε μια οργάνωση δημοκρατική, μετωπική, εργατική, λαϊκή, ανήσυχη, αγωνιστική, νεανική, αντισεξιστική, αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική, διεθνιστική, κομμουνιστική. Δημοκρατική στον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της, δημοκρατική στον τρόπο αντιμετώπισης των κινηματικών μορφών και με σεβασμό στην αυτοτέλειά τους. Μετωπική στην απεύθυνσή της κοινωνικά και πολιτικά, με διαρκή επιδίωξη πλατιών κοινωνικών και πολιτικών συσπειρώσεων πάλης και σχημάτων στη βάση των αναγκαίων στόχων και αιτημάτων για την αποτελεσματικότητα του αγώνα. Εργατική στην προσπάθειά της να συναντηθεί με τις δυνάμεις της εργασίας, στη στράτευσή της στην ανασύνταξη του εργατικού κινήματος, στην πάλη για την ηγεμονία της εργατικής τάξης. Λαϊκή τόσο στον τρόπο απεύθυνσης όσο

και στη σύνθεση, με διαρκή προσπάθεια εκλαΐκευσης της παρέμβασής της και βελτίωσης της κοινωνικής σύνθεσής της και της εμπλοκής της με εργατικά και λαϊκά στρώματα. Ανήσυχη γιατί επιδιώκει διαρκώς να βελτιώνεται με βάση την εμπειρία που αποκομίζει από τη γείωσή της στα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα, γιατί απεχθάνεται το δογματισμό και τη γραφειοκρατική στασιμότητα, γιατί εκπονεί νέες επεξεργασίες και παρακολουθεί τις σύγχρονες στρατηγικές και θεωρητικές αναζητήσεις στη χώρα μας και διεθνώς. Νεανική, με το βλέμμα στραμμένο στη νέα γενιά και τα νέα ρεύματα που αναπτύσσονται στην κοινωνία, με διαρκή επιδίωξη επικοινωνίας με τη νεολαία και τις αναζητήσεις της, με επίγνωση ότι το να βγει μπροστά η νέα γενιά στην κοινωνική και πολιτική πάλη είναι η πιο επικίνδυνη δύναμη ισχύος για την ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος. Αντισεξιστική, γιατί σε πείσμα της ρητορείας περί ισότητας, έμφυλες διακρίσεις και ιεραρχίες, μορφές σεξισμού και πατριαρχίας αναπαράγονται και πρέπει να τις αντιπαλεύουμε. Αντικαπιταλιστική, που σε κάθε χώρο και επίπεδο, να αμφισβητεί και να αντιπαλεύει τις καπιταλιστικές σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης. Αντιιμπεριαλιστική και διεθνιστική, παλεύει ενάντια στην ιμπεριαλιστική καταπίεση στη χώρα μας, στέκεται αλληλέγγυα δίπλα σε όποιον αγωνίζεται ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και τον καπιταλισμό σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Κομμουνιστική γιατί οργανώνεται, στοχεύει και παλεύει για τη σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική, για τον κομμουνισμό ως πραγματική κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, για τον κομμουνισμό ως μορφή κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

35. Η συλλογική μας επιλογή να υπερβούμε την Αριστερή Ανασύνθεση διαμορφώνοντας και συμβάλλοντας στην οικοδόμηση μιας νέας οργάνωσης κομμουνιστικής αναφοράς, ξέρουμε ότι δεν είναι απλώς μια ιδεολογική επιλογή, ούτε φυσικά εξαντλείται σε μια βολонταριστική διάθεση από τη μεριά μας. Η διαμόρφωση μιας οργάνωσης σύγχρονης κομμουνιστικής αναφοράς σηματοδοτεί, ως εκ τούτου, για εμάς μια διαρκή πάλη, μια τάση για διαρκή ενίσχυση της εργατικής, λαϊκής, αγωνιστικής μας αναφοράς, για σύγχρονη θεωρητική και ιδεολογική συγκρότηση, για ανασύνθεση μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής. Ξέρουμε, πως σε ό,τι αφορά την κοινωνική μας σύνθεση, την πολιτική μας επιρροή, την εμπειρία, την ανάλυση και την

πρακτική μας δεν είμαστε ακόμα εκεί. Θέλουμε όμως να περπατήσουμε προς αυτή την κατεύθυνση, να ψηλαφίσουμε μια τέτοια συνείδηση και πρακτική, να συμβάλλουμε στη διαμόρφωση μιας τέτοιας τάσης. Στο πλαίσιο αυτό, η κίνησή μας το επόμενο διάστημα δεν είναι η διαμόρφωση καθαυτής μιας κομμουνιστικής οργάνωσης αλλά μιας διαρκούς Πρωτοβουλίας για την Κομμουνιστική Ανασύνθεση, μιας συλλογικότητας Για την Κομμουνιστική Ανασύνθεση.

36. Όλα αυτά δεν μπορούν να γίνουν εργαστηριακά αλλά απαιτούν και μια άλλη κατάσταση στο κοινωνικό κίνημα. Εδώ πρέπει να δούμε μια σειρά από κρίσιμα μέτωπα:

- έχει μεγάλη σημασία να μπορέσουμε να βάλουμε πλάτη για μια άλλη κατάσταση στο εργατικό κίνημα. Αυτό περνάει μέσα από τις ακόλουθες βασικές κατευθύνσεις. Προσπάθεια να ξεσπάσουν αγώνες με κλιμάκωση σε χώρους όπου υπάρχουν κατοχυρωμένες δυνατότητες συνδικαλιστικής δράσης όπως είναι οι χώροι του δημοσίου. Προσπάθεια να ανασυγκροτηθούν μορφές συλλογικής συνδικαλιστικής οργάνωσης σε χώρους αποδιарθρωμένους, ακόμη και εάν ξεκινά αυτή η δουλειά με όρους «εξωτερικούς», αλληλεγγύης, ενημέρωσης, «αποκάλυψης» κ.λπ. Προσπάθεια να υπάρξει ένας ευρύτερος συντονισμός δυνάμεων της συνδικαλιστικής Αριστεράς που σημαίνει απογαλακτισμό του δυναμικού που πολιτικά αναφέρεται στη ΛΑΕ από το ΣΥΡΙΖΑ αλλά και από την καθεστωτική και γραφειοκρατική λογική και πρακτική. Προσπάθεια για σύγκλιση με δυνάμεις του ταξικού συνδικαλισμού σε μαχητική και αντισυνδιαχειριστική κατεύθυνση. Σε αυτό μπορεί να συμβάλλει και μια πρωτοβουλία για έναν συντονισμό σωματείων και συνδικαλιστών που να μπορεί και να λειτουργεί και ως εναλλακτικό αγωνιστικό σημείο αναφοράς απέναντι στον υποταγμένο συνδικαλισμό. Αξιοποίηση των λαϊκών συνελεύσεων και των τοπικών κινήσεων ως μοχλούς σύνδεσης και με ευρύτερα κομμάτια εργαζομένων.

- Απαιτείται μια τομή στο νεολαϊστικό κίνημα. Η αναγκαία σύγκλιση όλων των δυνάμεων της φοιτητικής Αριστεράς σε κοινό αγωνιστικό μέτωπο απέναντι στην κυβερνητική πολιτική και την εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ, δεν απαντά στο σύνολο της πρόκλησης. Απαιτείται και διαμόρφωση ενωτικής πόλιτικο-κινηματικής πρωτοβουλίας συνολικά για το επίπεδο της νεολαίας που να

μπορεί να καλύψει και τα ζητήματα της επισφάλειας, της ανεργίας, της διάλυσης των κοινωνικών υποδομών.

- Τα θέματα που αφορούν τη φορολογία και τα δάνεια έχουν τεράστια σημασία χρειάζεται συστηματική παρέμβαση πάνω στο θέμα των πλειστηριασμών αλλά και μαχητική κινηματική παρέμβαση με επίκεντρο την αποτροπή και των πλειστηριασμών και των εξώσεων. Χρειαζόμαστε στην πραγματικά ένα καλά ριζωμένο και συντονισμένο κίνημα που να μπορέσει να μπλοκάρει αυτές τις διαδικασίες και με αυτό τον τρόπο να διαμορφώσει και αυτοπεποίθηση στις λαϊκές τάξεις ότι μπορεί να υπάρξει αποτροπή τέτοιων κινήσεων. Κομβική πλευρά η ύπαρξη πραγματικού συντονισμού όλων των δυνάμεων και των κινημάτων, η συστηματική ενημέρωση και αποκάλυψη των συνεπειών των νέων ρυθμίσεων, η διαρκής ετοιμότητα για έμπρακτη παρεμπόδιση και των πλειστηριασμών και των εξώσεων.

- Συνολικά, η τοπική διάσταση αποκτά ξεχωριστή σημασία. Όχι μόνο γιατί υπάρχουν σοβαρότατα μέτωπα ιδιωτικοποιήσεων σε τοπικό επίπεδο, αλλά και γιατί χρειαζόμαστε μορφές τοπικού συντονισμού και παρέμβασης για όλα τα θέματα, ακριβώς για να μπορέσουμε να σπάσουμε τον κατακερματισμό των αγώνων, να δείξουμε το κοινό νήμα που συνδέει, να πιάσουμε τον κόσμο που δεν έχει συνδικαλιστική εκπροσώπηση, να οικοδομήσουμε ευρύτερες κοινωνικές συμμαχίες, να οργανώσουμε την αλληλεγγύη και την ανυπακοή.

37. Ειδικά για το εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα εκτιμούμε ότι η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ αποδέσμευσε ένα σημαντικό και αξιόλογο δυναμικό το οποίο μπορεί να πυροδοτήσει διεργασίες στο εσωτερικό ολόκληρης της συνδικαλιστικής αριστεράς. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι να γίνουν από την πλευρά του Συριζογενούς συνδικαλιστικού δυναμικού της ΛΑΕ εκείνες οι κινήσεις που θα σηματοδοτούν τη ρήξη με τον κυβερνητικό συνδικαλισμό και το ΣΥΡΙΖΑ σε όλα τα επίπεδα, με κρίσιμο αυτό των εκπροσωπήσεων στα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια σωματεία. Μια τέτοια ρήξη είναι αναγκαία όχι μόνο για την φυσιογνωμία και την τακτική της ΛΑΕ στα συνδικάτα, αλλά και γιατί θα δώσει και σε εμάς τη δυνατότητα να παλέψουμε για την ενιαιομετωπική δράση των Παρεμβάσεων με αυτό το δυναμικό με πολύ καλύτερους όρους και να αντιστρέψουμε τις υπαρκτές τάσεις περιχαράκωσης. Στόχος δικός μας δεν μπορεί να είναι η ένταξη των Συριζογενών της ΛΑΕ στις

Παρεμβάσεις, ούτε φυσικά μπορούμε να αφήσουμε τις Παρεμβάσεις και να φτιάξουμε παρατάξεις της ΛΑΕ. Όμως σήμερα και ειδικά στο δημόσιο τομέα, υπάρχουν οι προϋποθέσεις να ξεκινήσει η διαδικασία συγκρότησης, πρώτα στη βάση, στο επίπεδο του πρωτοβάθμιου σωματείου ενωτικών σχημάτων που θα έχουν ριζοσπαστικό, αντισυνδιαχειριστικό, κινηματικό και ταξικό χαρακτήρα και θα βάλουν τη γραμμή των αγώνων και της σύγκρουσης με την κυβέρνηση και την πολιτική της στα συνδικάτα. Στον ιδιωτικό τομέα τα πράγματα είναι αρκετά πιο περίπλοκα και το δυναμικό της ΛΑΕ ετερόκλητο και σίγουρα θα υπάρξουν περισσότερες δυσκολίες στο να αποκτήσει κοινό βηματισμό. Όμως εκεί που πρέπει να επιμείνουμε είναι ότι βασικός όρος για ευρύτερες διεργασίες είναι να υπάρξει ρήξη με τον κυβερνητικό συνδικαλισμό και τη γραφειοκρατία. Στο ίδιο πλαίσιο έχει σημασία η ΛΑΕ να εμπλακεί την προσπάθεια επανεκκίνησης του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων. Στόχος μας οφείλει να είναι η δημιουργία μια πλατειάς συσπείρωσης πρωτοβάθμιων σωματείων αγωνιστικής κατεύθυνσης. Σε πρώτη φάση, επιδίωξη μας θα είναι η ανάληψη αγωνιστικών πρωτοβουλιών απέναντι στην κυβέρνηση με πρώτο στόχο τη δημιουργία ενός αγωνιστικού σημείου αναφοράς διαφορετικού από τη ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ. Σε έναν τέτοιο Συντονισμό επιδιώκουμε να συναντηθεί συνδικαλιστικό δυναμικό από τη ΛΑΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και ευρύτερο αγωνιστικό δυναμικό. Γι' αυτό ο Συντονισμός αυτός δεν μπορεί να στηρίζεται στο πλαίσιο (πχ δεν μπορεί να είναι προϋπόθεση να είναι ένα σωματείο «αντι-ΕΕ» για να είναι στο Συντονισμό), αλλά στην κινητοποίηση στην πράξη, την αντισυνδιαχειριστική και αγωνιστική κατεύθυνση. Ταυτόχρονα, όμως, με την παρέμβαση και τις πρωτοβουλίες στο οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα, χρειαζόμαστε και όλη την προσπάθεια για τη διαμόρφωση νέων μορφών οργάνωσης, συντονισμού και δράσης που να μπορούν να καλύψουν όλο των φάσμα της επισφάλειας, της νέας πραγματικότητας στον ιδιωτικό τομέα, της ανεργίας.

38. Όμως, όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι δεν πρέπει να μας απασχολήσουν τα σοβαρά προβλήματα και με την Αριστερή Ανασύνθεση. Η κατάσταση στην Αριστερή Ανασύνθεση είναι ιδιαίτερα αντιφατική και πρέπει να αναμετρηθούμε με αυτό. Εσωτερικεύσαμε και εμείς τους κραδασμούς της πορείας και των λαθών της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς από το 2010 και μετά με

αποκορύφωμα τις αποχωρήσεις συντρόφων εξαιτίας της επιλογής μας να ενταχτούμε στη Λαϊκή Ενότητα. Όμως, πέραν αυτών των κραδασμών, ιδιαίτερα ανησυχητική είναι η αποδιάρθρωση κρίσιμων πολιτικών λειτουργιών μας όπως αποτυπώνεται στη διάλυση του τομέα εργαζομένων και την απουσία συστηματικής σχεδιασμένης δουλειάς στα ζητήματα που αφορούν τον κόσμο της δουλειάς, στην αδυναμία του τομέα νεολαίας να επεξεργαστεί μια συνολικότερη γραμμή που να αγγίζει το σύνολο των κοινωνικών κατηγοριών που εγγράφονται σήμερα στον ορίζοντα της νεολαίας, στην υπολειτουργία των πυρήνων, στην αδυναμία να μπορούμε να κινητοποιούμε μεγάλο μέρος του δυναμικού μας για μεγάλες πολιτικές μάχες, στην υποχώρησή μας ως προς τις κοινωνικές εκπροσωπήσεις. Είναι σαφές ότι η Αριστερή Ανασύνθεση απαιτεί σήμερα βαθιά αυτοκριτική, βαθιά αναμέτρηση με τα δικά της όρια, τις δικές της αδυναμίες αλλά και αλαζονεία, αλλά και προσπάθεια για ανασυγκρότησης. Η προοπτική της νέας οργάνωσης δεν αναιρεί αυτή την ανάγκη ανασυγκρότησης. Αντίθετα, η δική μας ανασυγκρότηση είναι αναγκαία συνθήκη για τη συγκρότηση και την επιτυχία του εγχειρήματος της νέας οργάνωσης.

39. Παρότι ο προηγούμενος κύκλος δεν κατάφερε να κλείσει με νίκη για τις εργατικές και λαϊκές δυνάμεις, εντούτοις κάθε άλλο παρά έχει σταθεροποιηθεί η κατάσταση για τον ταξικό αντίπαλο. Οι δυνατότητες να παιχτεί το στοίχημα της κοινωνικής ανατροπής υπάρχουν. Αρκεί να δείξουμε ότι μπορούμε να μαθαίνουμε από τα λάθη μας, να σκύβουμε πάνω στα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα, να βαθαινουμε την προγραμματική μας συγκρότηση, να τολμάμε να αλλάζουμε και να βρίσκουμε νέους τρόπους να κάνουμε πολιτική, να οικοδομούμε έχοντας εμπιστοσύνη στη δύναμη του αγώνα. Το μέλλον διαρκεί πολύ...